

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Ευριστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έχον παιδικόν περιοδικόν ούγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις την χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καί υπό του Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀριστον καί χρησιμώτατον εις τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαί ἀρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός, καὶ εἶνε προκληρωτέαι δι' ἔν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λαπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Ἀέλου, 117, ἐναντι Χρυσοσθηλιατικῆς

Περίοδος Β' — Τόμ. 6^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 30 Ὀκτωβρίου 1899

Ἔτος 21^{ον}. — Ἀριθ. 43

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 356)

Οἱ δύο ἄνδρες ἐπροχώρησαν σιγά, με ἄφως ἡσυχῶν καὶ εἰρηνικῶν περιπατητῶν. Ὁ οὐσσάρος τοὺς παρετήρησε κατ' ἀρχὰς προσεκτικῶς κατόπιν, ἀναγνωρίσας τὸν Καρμόναν, τὸν ἐχαιρέτισε ψυχρότατα καὶ ἀνέλαβε τὴν στάσιν του, χωρὶς νάνησυχση περισσώτερον.

— Βλέπετε, ἀγαπητέ μου φίλε, πόσον χρήσιμος μοῦ εἶνε ἡ συντροφιά σας; εἶπεν ὁ Λουδοβίκος Νοαρμῶν πρὸς τὸν δῆμιον· μὰ τὴν ἀλήθειαν, κ' ἐγὼ δὲν ἤξεύρω πῶς νὰ σας ἀνταποδώσω τὰς ἐκδουλεύσεις σας. Ἐπεράσαμεν τὸ ἐπικίνδυνον μέρος· τῶρα ἂς ταχύνωμεν τὸ βῆμα, διότι βιάζομαι νὰ ἐπανεύρω τοὺς συμπολίτας μου.

Κάθε φοράν ποῦ ὁ μαρκήσιος ἐξέστρωγε τὸν βραχίονα τοῦ συντρόφου του, ὁ χωρικός ἀπεπειρᾶτο νὰ διαφύγῃ· ἀλλ' ἀμέσως οἱ χαλιῶδνοι δάκτυλοι ἐπανεκλείοντο ἰσχυρῶς, καὶ ὁ Καρμόνας ἐξεφώνιζεν ἀπὸ τὸν πόνον. Καὶ νὰ ἦτο μόνον ὁ σωματικὸς πόνος, καλὰ· ἀλλ' ἦτο καὶ τὸ ψυχικὸν μαρτύριον, τὸ ὁποῖον ἤσθάνετο ὁ Ἴσπανός, ἀναλογιζόμενος ὅτι διὰ τῆς βίας ἀπληθεύρωνεν ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον τόσο ἐπεθύμει νὰ θανατώσῃ διὰ τῶν σκληροτέρων βασάνων...

Ἐν τούτοις παρήλθον ἀρκεταὶ ὥραι, καὶ μοιλονοῖ ὁ Νοαρμῶν εἶχε βαδίσῃ με βῆμα ταχύ, ἐβλεπεν ὅτι ἦτο ἀκόμη μακρὰν τοῦ τέρματος. Οὐτε ἕγνος τῶν ἰδικῶν του, πουθενά. Ἐρχιστέ νάνησυχῇ. Ἰσχυρὰ ἀποσπᾶσματα ἀγγλοῖσπανικά περιέτρεχον τὴν χώραν, ἢ συνάντησις τῶν ὁποίων θὰ ἦτο πολὺ ἐπικίνδυνος. Ἐκρύπτοντο καὶ τ' ἀπέφευγον. Ἄλλ' ὁ Καρμόνας ἤμποροῖς νὰ χάσῃ πλέον τὴν ὑπομονήν, νάψηφῃ τὴν μάχαιραν, ἢ ὅποια ἐξηκολούθει νὰ εἶνε ἐστραμμένη πρὸς τὸ στήθος του, νὰ φωνάξῃ, καὶ νὰ παραστή τὸν Γάλλον, πληρώνων ἔστω καὶ με τὴν ζωὴν του τὴν προδοσίαν.

Ταῦτα συλλογιζόμενος, ἔφθασε με τὸν συντρόφον του παρὰ τὴν ἄκραν ἐνὸς δάσους, ὅθεν ἤκούσθησαν ψίθυροι πολὺ ὑποπτοι. Ἐκαίμε νάπομακρυβῇ, δταν ἐξε-

φνα ὁ Καρμόνας, περιελθὼν πλέον εἰς τὴν ἐσχάτην ἀπόγνωσιν καὶ ἀποφασισμένος νάπαλλαγῇ τοῦ ἔχθρου του με κάθε τρόπον, ἐστάθη καὶ ἐφώνησε με ἄλην του τὴν δύναμιν:

— Βοήθεια! Βοήθεια! Ἐνας Γάλλος!

Μόλις ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας, ὁ Νοαρμῶν τοῦ ἔδωσε μιὰ γροθιά καὶ τὸν ἔρριψε κάτω ἀνασθητον, ἡμιθανῇ.

Κατόπιν ἐστήριξε τὰ νῶτα εἰς τὸν καρμὸν ἐνὸς δένδρου καὶ ἠτοιμάσθη νὰ πληρώσῃ τὴν ζωὴν του ἀκριβᾶ.

Ἴλη ἰκπέων ἐπήρχετο κατ' αὐτοῦ καλπάζουσα. Καὶ πρὶν συνέλθῃ ἐκ τῆς ἐκπλήξεώς του, — εὐρέθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Ρογήρου!

— Θετέ μου, θεϊάκη μου... ἐψιθύριζε τὸ παιδίον, κλαῖον ἀπὸ χαρὰν· κ' ἐγὼ πού σας εἶχα γιὰ χαμένον...

Ὁ Παπαρίγκος, πολὺ συγκινημένος καὶ αὐτός, κατέβαλε μεγάλας προσπάθειας διὰ νὰ συγκρατήσῃ τὰ δάκρυά του. Ἄλλα μὴ δυνήθεις νὰ το κατορθώσῃ, ἐκτύπησε με τὸν γρόνον τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ἐψιθύρισε:

— Τί δῖαβολο! Τὰ μάτια μου κ' ἀνοῦν νὰ εἶδῶ!

— Φίλοι μου, εἶπεν ὁ μαρκήσιος, κατέρθωσα νὰ σωθῶ, καθὼς βλέπετε, χάρις εἰς ἕνα καλὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν εὐγένειαν νὰ μου γίνῃ ὁδηγός.

— Δὲν πιστεύω νὰ ἐνομιμάτε ὅτι θὰ σας ἀφίναμεν ἔτσι, εἶπεν ὁ Πασίχαρος.

— Θετέ μου, εἶπεν ὁ Ρογήρος, ἡμεῖς ἐτοιμοὶ νὰ προσβάλωμεν τὸν ἀγγλικὸν σταθμὸν.

— Τώρα πλέον εἶνε περιττόν, καθὼς βλέπετε, ἀπεκρίθη ὁ Λουδοβίκος· ἀλλὰ αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι σὰς εὐγνωμονᾷ ὀλιγώτερον...

Κατόπι διηγῆθη με ὅλας τὰς λεπτομερείας τίνι τρόπῳ κατέρθωσε νὰ λυτρωθῇ ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν ἀγγλῶν κα

«Ἰσχυρὰ ἀποσπᾶσματα περιέτρεχον τὴν χώραν.» (Σελ. 361, στήλ. α'.)

ἢ διήγησις αὐτῆ διεσκέδασε πολὺ τοὺς γενναίους τοῦ συντρόφου.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ ἀξιοτίμος κ. Λούης Καρμόνας συνῆλθε, καὶ ὁ Νοαρμῶν, μεγαλόφυχος πάντοτε, τῷ ἐχάρισε τὴν ἐλευθερίαν. Μαζὶ με τὸ θεῖον τοῦτο δῶρον, τῷ ἔβαλεν εἰς τὸ χεῖρ καὶ δύο χρυσᾶ εἰκοσάφραγμα· ἀλλ' ὁ Ἴσπανός τὰ ἔρριψε κάτω ὑπερηφάνως, καὶ ἀπῆλθεν, ἐκστομίζων βλασφημίας φρικτὰς κατὰρας καὶ ἀπειλὰς.

Τὸ μικρὸν ἀγῆμα ἐξηκολούθησεν τότε τὸν δρόμον του. Ὁ μαρκήσιος παρετήρησεν, ὅτι ἔπρεπε νὰ λάβουν εἰπέρ ποτε μεγάλας προφυλάξεις καὶ νὰ προχωρήσουν μὲ διπλάσιαν προσοχὴν, ἐξ αἰτίας τῆς γεωγραφικῆς καὶ ἐκδοτικῆς σταθεμῶν καὶ τῶν ἥμιστο φιλικῶν διαθέσεων τοῦ Καρμόνα, ὁ ὁποῖος θεατικῶς θὰ ἐπρεχε νὰναγγεῖλη παντοῦ τὰ διατρέξαντα.

Ἐκαστος ἰκετεύς, ἐκ περιτροπῆς, ᾧ φείθη νὰ προηγήται ὡς πρόσκοπος. Χάρης εἰς τὰ ἔκτακτα ταῦτα μέτρα, ἡ μικρὰ ἴλη ἀπέφυγε πᾶσαν ὀχληράν συνάντησιν καὶ κανὲν ἀξιοσημείωτον ἐπεισῶδιον δὲν ἐτάραξε τὴν πορείαν της.

Πρὸς τὸ ἐσπέρας, οἱ ἠρώες μας ἐφθάσαν εἰς εὐρείαν πεδιάδα, ὅπου παρετήρησαν μακρόθεν μικρὸν στρατοπεδόν, ἐτοιμαζόμενον νὰ στρατοπεδεύσῃ. Πρὸς μεγάλην τὴν χαρὰν ἀνεγνώρισαν τὰς γαλλικὰς στολάς, καὶ ὁ χωροφύλαξ, ὁ ἐκτεμνωθεὶς ὡς πρόσκοπος, ἐπανήλαθ' ταχύς, νὰναγγεῖλη ὅτι τὸ ἀπόσπασμα ἦτο τὸ τοῦ γενναίου ταγματάρχου Δυδάλ.

Ἐφθασαν εἰς τὸ τέρμα! Ἄλλὰ μετὰ πόσους κόπους καὶ κινδύνους!

Ἡ μικρὰ ἴλη ἐσπευσεν ὀλοταχῶς πρὸς τὸ γαλλικὸν στρατοπεδόν, ὅπου ἐδέχθη τὰ συγχαρητήρια τοῦ ταγματάρχου, μὲ μεγάλην χαρὰν ἐπαναβλέπωντος ἐκείνους, τοὺς ὁποίους ὄλοι εἶχον νομισθὴ νεκροὺς ἢ αἰχμαλώτους, —τύχη ἐνόησε πολὺ φερωτέρω.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'

ΠΡΟΣ ΜΙΑ ΕΥΦΥΕΣΤΑΤΗ ΕΠΙΘΗΚΕΙΣ ΤΟΥ ΡΕΝΩ ΕΠΕΙΣΙΝ ΕΝΑ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΝ ΙΑΤΡΟΝ ΝΑ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΘΗ ΔΡΑΣΤΙΚΟΤΑΤΟΝ ΦΑΡΜΑΚΟΝ

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Σαιν Ρο-μάντὸν καὶ τοῦ Παλουάζου, ὁ Ρενῶ καὶ ὁ Μπρόου οὐδένα εἶχον λόγον νὰ μένουν ἀκόμῃ μετὰ τῶν γκουερὶλλιέρων, καὶ χωρὶς πᾶν νὰ τοὺς ἀποχαιρέτισαν, τὸ ἐστηρίψαν, διὰ νὰ φθάσουν τοὺς ἠρώας μας.

Κατὰ τὴν ἀξίεπατον συνήθειάν των, πρὶν φύγουν, ἀνεκοίνωσαν πρὸς ἀλλήλους τὰς ἰδέας των, καὶ ἀφειλομένων νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν, μὲ τρόπον κάπως ζωηρόν.

— Ἄν με ἀκούατε... ἤρχισεν ὁ Ρενῶ.

Ἄλλ' ὁ Μπρόου τὸν διέκοψεν ἀμέσως:

— Μίστερ Ρενῶ, τῷ εἶπεν ἑκάματε ἕνα σωρὸ ἀνοησίας καὶ δι' αὐτὸ ἔχασαμεν τὴν ὑπόθεσιν!

Ἦσαν πολὺ θυμωμένοι καὶ οἱ δύο ἐξεδόξουν βλεψόμενα ἄγρια.

— Ὅχι, σέψτε κἀεῖτε! ἀνέκραξεν ὁ Ρενῶ ἐξ αἰτίας σας ἀπέτυχεν τὸ σχέδιον. Τώρα περὶ ἐμαζεύθησαν ὄλοι εἰς τὴν Ταρραγόνα, καὶ δὲν μας μένει...

— Παρὰ νὰ ἐπανορθώσωμεν τὸ κακόν, τὸ ὅποιον ἑκάματε!

— Ἄλλὰ, κύριε Μπρόου, δὲν σας ἐπιτρέπω...

— Μίστερ Ρενῶ! ἀνέκραξεν ὁ Ἀγγλος ἀπειλητικῶς.

Ὁ Ρενῶ ἀμέσως καθυποτάθη.

— Ὁπισθόσπασμα, ἐφειθέρισεν, ἡ θέσις μας εἶνε πολὺ κακή! τὰ σχέδιά μας ἀπεκαλύφθησαν, καί...
— Ἄν μου ἐπιτρέψετε νὰ μὴ συμμερισθῶ ἐξ ὀλοκλήρου τὴν γνώμην σας. Ἐν πρώτοις, πόσος μᾶς βεβαίονοι ὅτι θὰ φθάσουν εἰς τὴν Ταρραγόνα; Οἱ Ἰσπανοὶ καὶ οἱ Ἀγγλοὶ εἶνε κύριοι τῆς χώρας, καὶ εἴμπορεῖ νὰ τοὺς συμβοῦν πολλὰ δυσάρεστα καθ' ὁδόν.

— Τότε λοιπὸν, εἶπεν ὁ Ρενῶ, ὁ ὁποῖος ἄλλο δὲν ἤθελε παρὰ νὰνακτήσουν τὰς ἐλπίδας των, —πρέπει νὰ ὑπάγωμεν ἀμέσως εἰς τὴν Ταρραγόνα.

— Ἀὐτὴ ἀκριβῶς εἶνε ἡ γνώμη μου. Ἄλλὰ δὲν πρέπει νὰ κάμωμεν εἰς τὸ ἐξῆς καμμίαν ἀνοησίαν, ἀν θέλωμεν νὰ ἐπιτύχη τὸ σχέδιόν μας. Τὰ μάτια μας τέσσαρα!

— Δεκατέσσαρα, ἀν θέλετε. Ὁ δὲν ἄλόνσος ὁμῶς;...

— Νομίζετε καλὸν νὰ τον ἀποχαιρέτισωμεν πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μας;

— Ποσῶς.

— Τότε λοιπὸν ἄς τον ἀφήσωμεν ἡσυχον, καὶ ἐμπρός!

Οὕτως οἱ δύο ἀλιτήριοι ἀπεχαιρέτισαν νοερώς τὸν ἀιδεσιμώτατον καὶ ἀπῆλθον πρὸς καταδύωσιν τοῦ Ρογγήρου καὶ τῶν φίλων του.

Ἐν τούτοις τὸ ἀπόσπασμα τοῦ Δυδάλ εἶχε φθάσῃ αἰσίως εἰς Ταρραγόνα.

Ἡ πόλις αὕτη, κειμένη εἰς τὴν Καταλωνίαν, παρὰ τὴν θάλασσαν, εἶχεν ἀλωθῆν ἐσχάτως ὑπὸ τοῦ στρατάρχου Συσσέ, μετὰ πέντε ἀλλεπαλλήλους ἐφόδους, κατὰ τὰς ὁποίας πεντακισχίλιοι ἄνδρες ἐκ τῆς φρουρᾶς ἐφονεύθησαν καὶ δεκακισχίλιοι ἠχμαλωτίσθησαν.

Ἡ ἐπίμονος αὕτη ἀντίστασις, ἠνάγκασε τὸν στρατάρχην νὰ λάβῃ παντοειδῆ προφυλακτικὰ μέτρα, διαρκούσης τῆς κατοχῆς τῆς πόλεως ὑπὸ τῶν γαλλικῶν στρατευμάτων, καὶ νὰ διατηρῇ αὐστηροτάτην τάξιν καὶ πειθαρχίαν. Ἐν τούτοις ἡ πόλις, ἀπὸ τῆς ἀλώσεώς της, διετελειήθη ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ τρέμου.

Ὁ Λαδουρέκος εἶχε θεραπευθῆ ἐκ τῆς πληγῆς του καὶ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ σῶμα τῶν Πεζοναυτῶν τῆς φρουρᾶς, τὸ ὅποιον ἀνεσχηματίσθη ἀριτίως ἐκ πολλῶν ἀποσπασμάτων, ἐλθόντων ἀπὸ διάφορα μέρη τῆς ἰσθρικῆς Χερσονήσου.

Ἐκπλήξῃς εὐχάριστος ἀνέμενε τὸν Ρογγήρον κατὰ τὴν ἀφίξίν του: Ὁ Αὐτοκράτωρ, πληροφορηθεὶς ὑπὸ τοῦ στρατάρχου Βίκτωρος, δουκὸς Βελλύν, περὶ τῆς λαμπρᾶς διαγωγῆς τοῦ νεαροῦ αὐλοῦ κατὰ τὴν ἀπόδρασιν ἐκ τοῦ κατέργου, τῷ ἔστειλε πρὸς ἀνταμοιβὴν τὸ παράσημον τοῦ Λεγέωνος τῆς Τιμῆς, τὸ ὅποιον καὶ τῷ ἐνεχειρίσθη ἐπισημῶς.

Ἡ τιμὴ αὕτη ἐπροξένησεν εἰς τὸν Παπαρῖγγον καὶ εἰς τὸν Λαδουρέκον χαρὰν καὶ ὑπερηφάνειαν, ἀν ὄχι μεγαλητέρων, τουλάχιστον ἰσὴν μὲ τὴν τοῦ Ρογγήρου. Ἐκεῖς τούτου, οἱ ἀγαθοὶ Πεζοναῦται ἤρχισαν νὰ μεταχειρίζονται μὲ μεγάλον σεβασμὸν τὸν ἀμοῦτσον, μόνον δὲ μετὰ τὰς ἐπανειλημμένας διαμαρτυρίας τοῦ Ρογγήρου, ἐπέισθησαν νὰ συμπεριφέρονται πρὸς αὐτὸν μὲ τὴν πρώτην οἰκειότητα.

Ὁ Λουδοβίκος Νοαρμῶν ἔλαβεν ἐπισημῶς ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ στρατάρχου Συσσέ τὸν διορισμὸν του ὡς ὑπολογαγοῦ τοῦ Πεζικοῦ, καὶ μετὰ μεγάλης χαρᾶς ἀνέλαβε τακτικὴν πλῆστον ὑπηρεσίαν εἰς τὸ σῶμα του.

Ἡ ζωὴ εἰς τὴν πόλιν ἦτο τώρα μᾶλλον εὐχάριστος καὶ ἡρεμῶς. Μετὰ τὰς τῶσας συγκινήσεις καὶ ταραχῆς, θεῶς καὶ ἀνεπιβίως, καθὼς καὶ οἱ φίλοι των, ἀπελάμβανον ἠδονικῶς τὴν σχετικὴν ἐκείνην ἀνάπαυσιν, νομίζοντες δὲ ὅτι ἐξέφυγον πλῆστον τὰς πλεκτηνάς καὶ τὰ δίκτυα τῶν ἔχθρῶν των, ἐλησμονήσαν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τοὺς κακούργους, καὶ ἐκοιμῶντο ἐπὶ ῥόδων, —φεῦ ἀπατηλῶν!

Εἰς τὸ σύνταγμα, ὅπου ὑπηρετεῖ ὁ Νοαρμῶν, εὐρίσκειτο καὶ ἕνας στρατιωτικὸς ἰατρός ὀνομαζόμενος Λεντού, ἄνθρωπος εἰρημικώτατος χαρακτήρος, ἀλλὰ τῶσων λαίμαργος, ὥστε, ἀν καὶ μᾶλλον δειλὸς, ἤμποροῦσε νὰψηφίσῃ τοὺς μεγάλητέρους κινδύνους, διὰ νὰ ικανοποιήσῃ τὴν λαίμαργίαν του.

(Ἔσται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΑΝΗΣ
Κατὰ τὸ γαλλικόν τοῦ Jacques Lemaire

ΩΡΑ ΥΪΙΝΟΥ

Βαθειά, ὅπισω ἀπ' τὸ βουνό, Ὁ ἥλιος ἔχει ὄσση, Κι' ὁ Ἕσπερος τὸν οὐρανὸν Τὸν, ἔχει παραίτησθ.

Καιρός, παιδάκια ζωηρά, Νάψητε τὰ παιχνίδια. Ἐνδοθῆ ἢ Νύχτᾳ ἢ Κυρᾷ Τ' ἀστέρικα στολιδίδια.

Κ' ἀπ' τὸ μεγάλο της θροvní, Βασίλισσα αὕτη τώρα, Ἐπὶ τὴν γῆ μοιράζει, μελανή, Τὰ πειδ' γλυκὰ της δῶρα.

Ἐχει ὄνειρα μέσ' ἐστὴν ποδιά, Ποῦ εἶνε ἕνα κ' ἕνα, — Τὰ πειδ' καλὰ γιὰ τὰ παιδίδια Ποῦ θαῦρῃ πλαγιασμένα.

Κ' ἔχει ἐστὸν κόρφο — τὶ θαρρεῖς; — Ἐγείνα ἕνα καντάρι. Ὁποῖος πλαγίωσθ' πρὶν νωρίς, Ἐκείνος θὰ τὴν πάρῃ!

† Γ. Μ. ΒΙΖΥΝΙΟΣ

Ο ΝΕΟΣ ΣΟΛΟΜΩΝ

Ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας τοῦ Τρανσβαλ, Παῦλος Κρόγερ, ἐκτός τῶν ἄλλων μεγάλων του προτερημάτων, ἤμειξεται καὶ διὰ τὴν εὐφυΐαν, μεθ' ἧς κρίνει τὰς διαφορὰς τῶν ὑπῆκόων του καὶ ἀποδίδει εἰς ἕκαστον τὸ δίκαιον. Πολλὰ κρίσεις του, εἰς περιπτώσεις τὰ μάλιστα δυσκόλους, ἐφάνησαν τόσον σοφαί, ὥστε οἱ θαυμασταί του τὸν ἀνόμασαν νέον Σολομῶνα.

Μεταξὺ τῶν ἀνεκδότων τοῦ Προέδρου, τὰ ὁποῖα ἐδημοσίευσαν ἐσχάτως αἱ ἐφημερίδες, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ Ἀγγλο-τρανσβαλικῆς πολέμου, ὑπάρχει καὶ τοῦτο: Δύο Μπόερς ἐφιλονεῖκουν περὶ τῆς διανομῆς ἑνὸς κτήματος. Ἦτο ἀδύνατον νὰ συμβιβασθῶν καὶ κατέφυγαν εἰς τὸν Πρόεδρον, διὰ νὰ λύσῃ τὴν διαφορὰν των. Τότε ὁ Κρόγερ ἐξέδωκε τὴν ἐξῆς ἀληθῶς θαυμαστὴν ἀπόφασιν: Ὑπεχρεῶτο ὁ εἰς ἐκ τῶν δύο Μπόερς νὰ διαίρῃσθ' τὸ κτήμα εἰς δύο μέρη, ὁ π ω ς ἢ θ ε λ ε ν, καὶ ὁ ἄλλος νὰ ἐκλέξῃ ἐν ἐξ αὐτῶν, ὁ π ο ι ο ν ἢ θ ε λ ε ν.

Εἶνε περιττὸν νὰ εἴπωμεν ὅτι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὸ κτήμα διηρέθη εἰς δύο ἴσα μέρη, μετὰ μαθηματικῆς πλῆστον ἀκριβείας!

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ
Η ΦΥΣΙΣ

Ἡ τελευταῖα περίπατοι μᾶς ἔφεραν ἐξω τῆς πόλεως, ἐν πλήρει ἀθηναικῆ ἔσοχῃ. Ἡ εὐκαιρία εἶνε καλὴ, πρὶν ἐπιστρέψωμεν καὶ πάλιν εἰς τὴν πόλιν διὰ τῆς ὁδοῦ Πατησίων, νὰ σταματήσωμεν ἐδῶ ἐπ' ὀλίγον, νὰ ἐπισκοπήσωμεν τὴν εὐρείαν αὕτην πεδιάδα μετὰ τὰς λοφοσειράς καὶ τὰ περικυκλουῦντα ὄρη, καὶ νὰ ἴδωμεν τί εἶδους εἶνε αἱ καλλοναί τῆς φημιζομένης αὐτῆς ἀττικῆς φύσεως.

Ὅταν ἀκούωμεν περὶ ἐνὸς τόπου ὅτι ἔχει «ὠραϊαν φύσιν», φανταζόμεθα συνήθως ἐν ἔδαφος εὐφορον, μίαν βλάστησιν πλουσίαν, βουνὰ σκερὰ, πηγὰς κρυσταλλώδεις, δάση πυκνὰ καὶ ἀπέραντα, λειβάδια καταπρᾶσινα καὶ ἀνθόσπαρτα, λίμνας κατοπτρίζουσας ὄλον τὸν πλοῦτον τῶν ὑδροβίων φυτῶν, ποταμοὺς καὶ ρύακας, κυλιόντας ὕδατα ἀφθονά... Οἱ γνωρίζοντες τὰς Ἀθήνας μόνον ἐκ φήμης, θάκούσουν μετὰ τίνος ἐκπλήξεως, ὅτι οὐδὲν τῶν στοιχείων τούτων ἔχει ἡ ὠραία των φύσις. Οὐδέποτε ἡ Ἀττικὴ συγκατελέχθη μεταξὺ τῶν φύσει εὐφώρων χωρῶν τῆς Ἑλλάδος, — ὁποῖαι ἢ Ἦλις, ἢ Θεσσαλία, ἢ Βοιωτία. Ἡ

Ἑββοῖα, ἢ Κέρκυρα, ἢ Ζάκυνθος, — καὶ ἀκριβῶς μάλιστα, τὸ ἀγονώτερον, τὸ ξερότερον αὐτῆς μέρος, εἶνε ἐκαίνο, τὸ ὅποιον κατέχουν αἱ Ἀθῆναι καὶ αἱ περὶ αὐτῶν ἔσοχαί. Τὸ ἔδαφος εἶνε μᾶλλον πετρωδές, καὶ εἰς πλεῖστα μέρη τὸ ἐπίστρωμα τοῦ χώματος ἀπλοῦται ἀδαθείστατον, ἐπιπόλιον. Ἡ σπάνις τοῦ ὕδατος εἶνε μεγάλη. Ὁ ἀπὸ τοῦ ὕδατος πηγάζων ἴλισος καὶ διασχίλων τὴν πόλιν, ἐπιεικῶς μόνον εἴμπορεῖ νὰ ὀνομασθῆ ποταμός ἢ κοίτη του, ἐξαιρουμένων τῶν βροχερῶν ἡμερῶν τοῦ φθινοπώρου καὶ τοῦ χειμῶνος, εἶνε τόσον ξερᾶ, ὥστε καὶ οἱ βάτραχοι ἀκόμῃ κοάζουν μεπράπονον. Ὁ Κηρισός, ὁ ἀπὸ τῆς Πεντέλης πηγάζων, εἶνε μὲν π λ ο υ σ ι ὠ τ ε ρ ο ς εἰς ὕδωρ, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς δὲν εἴμπορεῖ νὰ ἐγείρῃ ἀξιώσεις Κροίσου. Πηγαὶ ὀλίγισται, φρέατα ἀνεπαρκῆ, λίμνη πλεῖστον καμμία.

Ἐννοεῖται, ὅτι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τούτου, τοῦ ἰσχυροῦ καὶ ἀνύδρου, ἢ βλάστησις δὲν εἴμπορεῖ νὰ εἶνε ἀφθονός. Τὰ δένδρα τῶν Ἀθηνῶν, τουλάχιστον τὰ περισσότερα, δὲν ἔχουν διόλου τὴν θαλερὰν ἐκείνην ὄψιν τῶν καλοτύχων δένδρων τῆς Γραφῆς, «τῶν περυτευμένων παρὰ τὰς διεξόδους τῶν ὕδατων.» Ἡ αὐτοφυῆς χλόη εἶνε ὀλίγη, χαμηλὴ, χαμαιπετής. Τὰ ἀνθη τοῦ ἀγροῦ διακρίνονται διὰ τὴν ζωηρότητα τῶν χρωμάτων των, ἀλλὰ δὲν ἀπαντῶνται εἰς κάθε βῆμα. Οἱ τάπητες ἐκείνοι οἱ ὀλοπράσινοι καὶ ἀνθοκένητοι, οἱ καλύπτοντες μεσπατάλην ἄλλας προνομιοῦχοις ἐξοχάς, δὲν κατασκευάζονται εἰς τὰ ἀθηναῖκα ταπητουργεῖα. Ὁ κόπος τοῦ ἀνθρώπου μετὰ βίας ἀναπληρῶναι τὴν ἐλλειψιν τῆς φύσεως, καὶ ἡ ὑπάρχουσα τεχνητὴ φυτεία, — ἀνθοκίποι, ἀσούλλια, δενδρόνες, λαχανόκηποι, ἄμπελωνες, — δὲν ἀρκεῖ νὰ καλύψῃ τὴν γυμνοτητα τοῦ συνόλου. Ἡ ἀντίθεσις μάλιστα προσιπτεῖ εἰς τὸ ὄμμα ζωηροτάτη. Ἐδῶ βλέπει ἐν μικρῶν τεμάχιον γῆς καλλιεργημένον, πράσινον, καὶ γύρω του μίαν ἀπέραντον ἔκτασιν, ἐντελῶς χερσον καὶ γυμνήν. Τοιοῦτόν τι δὲν θάπαντῆσῃ εἰς ἄλλας χώρας, φύσει εὐφόρους, ὅπου ἡ ἀκαλλιεργητος γῆ ἀμειλλᾷται πρὸς τὴν καλλιεργημένην καὶ ὅπου τὸ πράσινον εἶνε κατὶ συνεχῆς, καὶ ἀπέραντον, καὶ βαθύ, καὶ μυστηρίωδες. Ἐδῶ συμβαίνει καὶ ἐν ἄλλο ἀκόμῃ: Τὸ χῶμα τῆς Ἀττικῆς ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ μὴ διατηρῇ τὴν ὑγρασίαν, νὰ ξηραίνεται ἀμέσως ὑπὸ τὸ καῦμα τοῦ ἡλίου. Διὰ τοῦτο οὐτε τὸ φυσικὸν οὐτε τὸ τεχνητὸν καταδρυγμα ὦρεται. Ἄς ἐβερεξεν ἄπὸ τὴν ἡμέραν ἄς ἐπέρασε δεκάκις τὸ κάρρον τοῦ καταβρέγματος ἢ τὸ ποτιστήριον τοῦ κηπουροῦ. Ἀρκοῦν ὀλίγαί ὄρα ἡλίου διὰ νὰ ξηρανῶνται τὴν κτηνωπὴν λάσπην καὶ νὰ τὴν μεταβάλουν εἰς λεπτὴν κόνιν,

καὶ νὰ βλέπῃς τὸ ἔδαφος αὐτὸ καὶ νὰ νομίζῃς ὅτι ἔχει νὰ ποτισθῆ μῆνας! Καὶ τὰ φύλλα εἶνε πάντοτε σχεδὸν σκονισμένα, καὶ φαίνονται ἐξθωρα ὡς ἀσθενικά, καὶ ἡ πόλις ὀλη ὑπόκειται ἀπὸ τὴν σκόνιν, τὴν ὅποιαν ὁ ἄνεμος ἀνεγείρει εἰς νέφη, — παρητηρήθη δὲ ὅτι μετροῦνται ἐπὶ τῶν δακτύλων αἱ ἡμέραι τοῦ ἔτους, κατὰ τὰς ὁποίας δὲν πνέει ἄνεμος μᾶλλον ἢ ἧττον ἰσχυρός εἰς τὰς Ἀθῆνας, — καὶ εἶνε πλέον μία πληγὴ, μία μάστιξ αὕτη ἡ σκόνη, κατὰ τῆς ὁποίας οὐτε εὐρέθη, οὐτε ἴσως θὰ εὐρεθῆ ποτε ἀλεξίτητρον, ἀπ' οὗ καὶ αὐτὸ τὸ νερόν δὲν εἴμπορεῖ νὰ κάμῃ ἄλλο τίποτε, εἴμη νὰ τὴν μεταβάλλῃ δι' ὀλίγας ὠρας εἰς λάσπην, ἐπίσης ἐνοχλητικὴν.

Γενικῶς, ὁ ἐπισκοπῶν τὴν ἀθηναϊκὴν ἐξοχὴν θὰ ἴδῃ μίαν μεγάλην ἐκτασιν μᾶλλον γυμνήν, ἐν ἔδαφος χερσον, ἄλλοσὺ ὑποκίτρινον καὶ ἄλλοσὺ ὑπέρυθρον, λόφους πετρωδεις καὶ βουνὰ. Μόνον στίγματα πρασίνου ὑπάρχοντα ἐδῶ κ' ἔκει. Ἡ μαύρη γραμμὴ τοῦ ἐλαιῶνος εἰς τὸ βάθος, — ὁ ὁποῖος πολὺ διαφέρει ἀπὸ τοὺς μεγαλοπρεπεῖς ἐλαιῶνας τῆς Κερκύρας καὶ τῆς Ζακύνθου, — ἡ πρασιναδά του Βασιλικῆ Κῆπου καὶ τοῦ Ζαππεῖου, ὁ πευκὼν τοῦ Λυκαβητοῦ καὶ ἡ μεμακρυσμένη βαθυπράσινος ἄφους τῶν προσαστειῶν, εἶνε μικροὶ καὶ σχεδὸν ἀσημαντος δάσεις ἐν τῷ μέσῳ τῆς μονοτόνου ἐρημίας.

Λοιπὸν, ὀραϊότης φύσεως, ὅπως τὴν ἐννοοῦμεν καὶ τὴν φανταζόμεθα συνήθως, δὲν ὑπάρχει. Ἄλλὰ διατὶ εἶνε τόσον ὠραία ἡ ἀθηναϊκὴ φύσις; Αὐτὸ θὰ τὸ ἴδωμεν μεθαύριον.

Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΚΟΥΔΑ
[Μῦθος Κριλώφ.]

Μι' ἀρκούδα ἕναν χωρικὸν Λευγλήτην καθὼς τον εἶδε, ἀκούραστο τεχνίτην, τὸς Λευγλέες νὰ λυγίλῃ, ἐνθουσιάζοσθ' καὶ νὰ γένῃ... Λευγλήτρη εφαντόσθη ἀμέσως, ἡ φτωχὴ πρὶν νὰ γνωρίσῃ πὼς πρέπει ἕνα ἔβλο νὰ λυγίσῃ.

Λοιπὸν ἐτὸ δάσος τρέχει βιαστικῆ καὶ στήναι τὸ ἐργαστήριον τῆς ἔκει, ποῦ ὅπου νὰ πατήσῃ τὰ ποδάρια, ἢ φουντουκίς καὶ ἡ σημίδες τρίζου, καὶ, ὦρες νὰ περιπατῇ, τὴν τριγυρίζου συρίζοντας τῶν δένδρων τὰ κλωνάρια.

Καὶ μ' ἐλα ταῦτα ἡ τέχνη δὲν πηγαινεὶ διόλου καλὰ: ὅσπερ μιὰ Λευγλα βγαίνει, κί' ἀφίνωντας τὰ ἐῶλ' ἀπελιπιμένη, ἐκίνησε ναῦρῃ τὸν χωρικόν.

Τὸν ἤρε καὶ του λέει: — Τὸ μυστικόν τῆς τέχνης σου, κομπάρε μου, ποῦ νάνει; γιὰ τὶ τὰ ἐῶλα σου ἐτοι-δὰ λυγάνει, ἐνῶ ἐτὰ χέρια μου ἐλ' ἀμέσως σπάνει; Σιωπῆ, κυρά μου, ἡ δουλειά σου νὰ γένῃ, σοῦ λείπει κάτι, ποῦ τὸ λένε... Ὑπομονή! J. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Σ. ΚΑΚΟΥΡΑΤΟΣ

Βραβυθείς υπό το ψευδώνυμον Ζεβάν·
εἰς τὸν 58ον Διαγωνισμὸν τῶν Δύσεων.

(Ἴδε φυλλάδιον 35ον, σελ. 286)

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

[ΜΥΘΙΟΤΟΡΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE]

(Συνέχεια ἴδε σελ. 353)

— Ὅχι βέβαια, ἀλλὰ οἱ προσκεκλημέ-
νοι χωροῦν. Τούς προσκαλοῦμεν, βλέ-
πετε, ἐκ περιτροπῆς, μὲ τὴν σειρὰν, καὶ
προετοιμάζομεν οὕτω τὰ πράγματα,
ὥστε καθεὶ προσκλήσις νὰ φαίνεται ὡς
ἀμοιβὴ κάποιας ἐκδουλεύσεως. Λοιπόν,
ἐπὶ τὸ ἔργον ! Ἐἵνε ὥρα νὰ προετοιμά-
σωμεν τὰ τῆς ἐσπερίδος.»

Ἡ αἵθουσα εἶχε διαιρηθῆ, διὰ γραμ-
μῆς φανταστικῆς, εἰς δύο μέρη ἄνισα
τὸ μήκος. Εἰς τὸ ἓν, παρετάχθησαν ὅλα
τὰ ὑπάρχοντα καθίσματα, ἀναπληροῦντα
τὰ ἐδώλια τῆς ὀρχήστρας ἢ τὴν πρώ-
την θέσιν τῆς πλατείας, καὶ ἀφίοντα
ὅπισθεν τῶν ἀρκetan χῶδρον ἐλεύθερον
διὰ τοὺς θεατὰς τῆς δευτέρας θέσεως,
οἱ ὅποιοι θὰ ἴσταντο ὄρθιοι. Εἰς τὸ ἄλλο
μέρος, τὸ μικρότερον, ἀναπληροῦν τὴν
σκηναίαν, ἐτοιμοθετήθη ἡ τράπεζα, τὸ ἀπα-
ραιτήτων ἐφόδιον παντός θαυμαστοῦ.

Μετ' ὀλίγον προσήλθον οἱ κεκλημέ-
νοι, καὶ εὐθὺς ἅμα οἱ Εὐρωπαῖοι ἐκοπο-
θετήθησαν εἰς τὰ τιμητικὰ καθίσματα,
οἱ Ματαβέλοι εἰσῆλθον ὁ εἰς κατόπι τοῦ
ἄλλου, μὲ μεγάλην εὐλάβειαν καὶ σο-
φοσύνην. Ἦσαν ἀρκετὰ ὠραῖοι ἄνδρες,
μὲ τὰ ἰδιάζοντα χαρακτηριστικὰ τῆς αφ-
ρικῆς φυλῆς, καὶ μὲ κεφαλὰς φύσει με-
γάλας καὶ ἐπισημένους διὰ παντοίων
τεχνητῶν μέσων. Ἐφ' ὅσον παρήλαυ-
νον, ὁ ἰατρός ἐπαρουσίαζε τοὺς σημαντι-
κωτέρους :

— Αὐτὸς εἶνε ὁ Μπολόλος, καλὸ
καὶ ἄξιο καλλιγράφος, μὲ ἀγαθὴν καρδίαν
καὶ μὲ γερὰ κεφάλι. . . Αὐτὸς εἶνε ὁ
Νγκάι. Ἄι, ὅχι πολὺ συμπαθητικὸς, κα-
θὼς βλέπετε, ἀλλὰ μὲ μεγάλην ὑπόλη-
ψιν καὶ ἐπιρροὴν εἰς τὸν τόπον. . . Ἡ
ὁ Μάκα-Τοῦ, ὁ Μπρά-Χίτας καὶ ὁ Οὐ-
γόνος· εἶδειξαν καὶ οἱ τρεῖς λαμπρὰν
διαγωγὴν εἰς τὸν πόλεμον κατὰ τῶν Ρι-
νὸ κ ἔ ρ ω ν' ἄς τοὺς δοθοῦν καλά θεί-
σεις. . . Αὐτὸς εἶνε ὁ Μξι-Χεχέ, ὁ ἀρχη-
γὸς τῆς πολυμελεστεράς οἰκογενείας,
σωστός πατριάρχης. Σέβας εἰς τοὺς γέ-
ροντας ! Στρυμωχθήτε διὰ νὰ κἀμετε
θέσιν εἰς τὸν Μξι-Χεχέ ! . . Ἀλλὰ τί
βλέπω ; Ἐκείνος—εἰ καὶ δὲν εἶνε ὁ Σού-
γαρος, ποῦ ἔκλεψε προχθές τὸ γεῦμα
μῆς πτωχῆς χήρας ; . . Ἐ, Σού-
γαρε ! ἢ συνειδησίς σου δὲν σου λέγει
ὅτι εἶσαι ἀνάξιος νὰ εἰσελθῆς ἐδῶ-μέσα ;
Ἄς εἶνε· διὰ τελευταίαν φοράν σέ συγ-
χωρῶ. Ἀλλὰ πῆγαινε νὰ κρυφθῆς ἐστὶν
ἄλλη ἄκρη τῆς σάλας· δὲν θέλω νὰ
βλέπω τὸ πονηρὸν καὶ κόψιο σου κε-
φάλι ! . .

Ὅλιγον κατ' ὀλίγον αἱ τάξεις ἐπι-
κινούνο. Καὶ ἅμα εἰσῆλθε καὶ ὁ τελευ-
ταῖος κεκλημένος, ὁ ἰατρός ἔλαβε θέσιν
πρὸ τῆς τράπεζας τοῦ καὶ ἐκήρυξεν ἁ-
μέσως τὴν ἐναρξιν τῆς συνεδριάσεως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'.

PANEM ET CIRCENSES (ΑΡΤΟΝ ΚΑΙ ΘΕΑΜΑΤΑ)
Ὁ ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΜΙΑ-ΜΙΑ.

« Ἐπιληροφόρηθην, — εἶπεν, — ὅτι
ὑπάρχον μεταξὺ σας μερικοὶ ἀνόητοι,
οἱ ὅποιοι ἀμφισβόλλουν περὶ τῆς ικανό-
τητος καὶ τῆς δυνάμεως τῶν λευκῶν
« Εἴμπορεῖ ὁ ἰατρός νὰ μας βγάλῃ καὶ
νὰ μας βάλῃ πάλι τὴ μύτη ; » ἐρωτοῦν
εἰρωνικῶς οἱ παράξενοι αὐτοὶ ἀνθρώποι
« Εἴμπορεῖ νὰ σου βγάλῃ τὰ δόντια καὶ
ὕστερα νὰ σὲ κάμῃ νὰ σου φυτρώσουν
ἄλλα ; Εἴμπορεῖ, ἂν σου κόψουν τὸν
πόλεμον τὸ κεφάλι, νὰ σοὺ τὸ κολλήσῃ
αὐτὸς ; Χά, χά ! πολὺ δύσκολο, πράγμα !
καὶ ἀφ' οὗ εἶνε ἔτσι, ὁ ἰατρός δὲν εἶνε
καθόλου παντοδύναμος ! » Αὐτὰ λέγουν.
Ἡξέωσαν καλὰ ὅτι τὰ λέγουν ἀπὸ ἀμά-
θειαν, καὶ δι' αὐτὸ τοὺς συγχωρῶ. Ἐ-
πειτα, τίποτε δὲν μου εἶνε εὐκολώτερον,
παρὰ νὰ τοὺς ἀποδείξω ὅτι πλανῶνται.
Ἄν ὅμως, ὕστερ' ἀπὸ τὰ θαύματα ποῦ θὰ
ἴδω, τολμήσουν πάλιν οἱ ἀνόητοι νὰ
φλυαρήσουν τὰ ἴδια, ἔ, τότε οἱ ἔξυπνοί
ἄς τοὺς κρίνουν ὅπως τοὺς ἀξίζει ! »

Οἱ ἀέξυπνοι, δηλαδὴ ὅσοι δὲν εἶχαν
ἐκφράσῃ ἕως τῶρα ἀμφισβόλιας, ἐκόλα-
κωθήσαν πολὺ ἀπὸ τὸ προοίμιον τοῦτο,
ἐν ᾧ, πρὸ τῆς αὐτοκηποιθήσεως τοῦ
ρήτορος, οἱ ἄλλοι, οἱ « ἀνόητοι », ἤρχι-
σαν ἤδη νὰ αἰσχύνωνται διὰ τὴν ἀπι-
στίαν των.

« Ποῖος θέλει νὰ του βγάλω ὅλα του
τὰ δόντια ; » ἐξηκολούθησεν ὁ ἰατρός,

παρουσιάζων ἀποτόμως μίαν φοβεράν
ὀδοντάγραν.

Φρικίασις διέδραμε τὴν ἐμμήγυριν. Κα-
νεῖς, οὔτε ἐκ τῶν ἀπίστων οὔτε ἐκ τῶν
πιστῶν, δὲν ἐφάνη διαταθειμένος νὰ ὑπο-
στῇ τὴν φοβεράν δοκιμασίαν.

« Διὰ νὰ ποδείξω ὅτι εἴμπορῶ νὰ τα
ξαναβάλω, πρέπει πρώτα νὰ τα βγάλω·
δὲν εἶν' ἔτσι ; Ἐμπρός λοιπόν ! ὁποῖος
θέλει ἄς ἔλθῃ. . . Βλέπω ὅτι κανεῖς ἀπὸ
τοὺς Χονδροκεφάλους δὲν ἔννοεῖ νὰ
προσφερθῇ διὰ τὸ πείραμα. Πολὺ καλά·
τότε λοιπόν ἔμποθαθῶ πρὸς τοὺς λευ-
κούς, οἱ ὅποιοι δὲν ἔχουν τὸν παραμι-
κρὸν φόβον. Ὁ Μέγας Ὀπλοδιδάσκα-
λος, μέγας τὴν καρδίαν ὅσῃ καὶ τὸν
νοῦν, εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ δυσκο-
λευθῆ καθόλου νὰ μου παράσχη τὴν
συνδρομὴν του. »

Ὁ κύριος Βέμπερ, ὁ ὅποιος δὲν εἶχε
πλέον κανένα δόντι. . . ἴδιόν του, —
διότι ὅλα ἦσαν ξένα, — ἐσηκώθη, ἐχαι-
ρέτισε χωρὶς λέξιν, καὶ μὲ μεγάλην ἀπά-
θειαν ἐπροχώρησε πρὸς τὸν ἰατρόν.

« Συγχωρήσατε τὸν ἀθάδεϊν μου,
Διδάσκαλε, — ἐξηκολούθησεν ὁ ἰατρός,
ἀλλὰ πρὶν ἀρχίσω, εἶνε ἀπαραίτητον νὰ
ἴδω, ὅλοι εἰς ποίαν κατάστασιν εὐρί-
σκονται αἱ σιαγόνες σας. »

Χωρὶς ἄλλας παρακλήσεις, ὁ ἀγα-
θὸς κ. Βέμπερ ἐστράφη πρὸς τοὺς θεα-
τὰς· καὶ ἀφ' οὗ ἐξέθεσαν ἐπὶ ἀρκετὸν
διάστημα τοὺς τριάντοτα δύο τεχνητοὺς
ὀδόντας τοῦ εἰς τὸν θαυμασμὸν τῶν Μα-
ταβέλων, ἐπέστρεψε πλησίον τοῦ Λω-
μόνδου καὶ ἐκάθησεν εἰς τὴν ἐπὶ τούτῳ
ἔδραν, ἔτοιμος νὰ ὑπεβληθῆ εἰς τὴν
ἐγχείρησιν. Ἡ Αἴνα εἶχε σκεπάσῃ τὸ
πρόσωπον μὲ τὰς χεῖρας τῆς, ξεκαρδι-
σμένη ἀπὸ τὰ γέλια.

Ὁ ἰατρός ἤνοιξε τὴν ὀδοντάγραν του,
τὴν ἐφήρμοσεν εἰς τὸ στόμα τοῦ κ. Βέμ-
περ, ἐν τῷ μέρει παλμώδους προσβολίας,
τὴν ἐστρεψῆ, τὴν ἐστράφη, προσπειθήθη
ὅτι καταβάλλει μεγάλην προσπάθειαν,
καὶ. . . ἀπέσυρε θριαμβευτικῶς ὀλόκλη-
ρον τὴν λαμπρὰν ὀδοντοστοιχίαν. Ἐπι-
φώνημα θαυμασμοῦ ἐξῆλθε ταυτοχρόνως
ἀπὸ ὅλα τὰ στόματα.

« Αὐτὸ, ἔννοεῖται, εἶνε ἡ ἀρχή, εἶπεν
ὁ ἰατρός ἠσύχως. Τώρα, ἀγαπητὲ κύριε
Βέμπερ, θὰ λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ
δείξετε καὶ πάλιν τὸ στόμα σας εἰς τὴν
ἐντιμὸν ἐμμήγυριν ; »

Εἰς ἀπάντησιν, ὁ κ. Βέμπερ ἤνοιξε
τὸ στόμα του. Οἱ Ματαβέλοι δὲν ἤξευραν
τί περισσότερο νὰ θαυμάσουν : τὴν γεν-
ναϊότητα τοῦ Μεγάλου Ὀπλοδιδασκάλου,
ἢ τὴν ἐξαιρετικὴν κατάστασιν τῶν σιαγόν-
ων του μετὰ τὴν βίαιαν ἐκείνην ἀπο-
σπασιν τῶν ὀδόντων ; Καὶ ἀφ' οὗ τὴν
εἶδαν ὅλοι καλὰ, ὁ κ. Βέμπερ ἐπανάη-
θε πλησίον τοῦ Λωμόνδου, ὁ ὅποιος δὲν
εἶχε παύσῃ κραδαίνων εἰς τὸ ἄκρον τῆς
ὀδοντάγρας τὸ τρόποιόν του.

« Ἴδετε τώρα τί θὰ κάμω ! εἶπεν ὁ
ἰατρός, διότι τώρα θὰ γίνῃ τὸ σπουδαιό-
τερον ! »

Ὁ κ. Βέμπερ ἀνοίγει καλὰ τὸ στόμα
τοῦ· ὁ ἰατρός σκύπτει πρὸ αὐτοῦ, ἐκτείν-
ει τὴν χεῖρά του, τοκοθετεῖ τὴν σια-
γόναν, ἀκούεται εἰς τὴν σιγὴν ἓν μικρὸν
κ λ ι κ λ . . . καὶ τὸ παιγνίδι ἐτελειώ-
σεν. Ὁ Μέγας Ὀπλοδιδάσκαλος ἐπι-
δεικνύει καὶ πάλιν διπλὴν σειρὰν ὀδόν-
των ἐξαισιῶν !

Ἀπερίγραπτος ἡ ἐκπληξίς, ἡ χαρὰ,
ὁ ἐνθουσιασμὸς τῆς ἐμμήγυριος. Καὶ οἱ
ἄπιστοι ἀκόμη εἶχαν μεταβληθῆ εἰς πι-
στοὺς φανατικούς, καὶ ἀπῆγουν μετὰ
τῶν ἄλλων, διὰ κραυγῶν φοβερῶν, νὰ
ἐπαναληφθῇ τὸ θαῦμα εἰς ἓνα ἑκάστον.
Ἄλλ' ὁ ἰατρός ἀπεποιθήθη μεγαλοπρε-
πέστατα :

— Ἡ ὥρα παρήλθεν, εἶπεν. Αὐτὸ ἄς
σας γίνῃ μάθημα, νὰ μὴδετε εἰς τὸ ἐξῆ·
νὰ πιστεύετε, ὅτι αἱ λευκοὶ ἔχουν τὴν
δύναμιν νὰ κάμουν ὅ,τι θέλουν. Ὅποιος
δήποτε, προσέθεσε συγκαταβατικῶς, δε-
χομαι νὰ με βοηθήσῃ ἓνας ἀπὸ σας, διὰ
τὸ κατόπι πείραμα. Ὅποιος θέλει, ἄς
ἔλθῃ. Ἐἵμαι ἔτοιμος νὰ του κόψω τὸ
κεφάλι !

Ταῦτα λέγων, ἔλαβεν ἀπὸ τὰς χεῖρας
τοῦ Γεράρδου μίαν σπάθην ἀαστράπτου-
σαν, καὶ τὴν ἔσεισεν ἀπειλητικῶς.

Τρέμος κατέλαβε τοὺς θεατὰς καὶ ἐ-
σιώπησαν ὅλοι. Νὰ μὲν ἡ πίστις των ἦτο
ἀρκετὰ μεγάλη πλέον, καὶ ἂν παραδειγ-
ματος χάριν ὁ ἰατρός ἐπρόκειτο νὰ κόψῃ
μίαν μύτην, πολλοὶ θὰ προσέφεροντο διὰ
τὸ πείραμα, ἀδιστάκτως· ἀλλὰ πάλιν τὸ
κεφάλι ; . . Διάβολο ! αὐτὸ ἤθελε
σκεψί. . .

Ὁ ἰατρός, βλέπων τὸν δισταγμὸν
τούτων, ἐφάνη ἐπιεικῆς :

« Παραδέχομαι, εἶπεν, ὅτι ἡ ἀπαίτη-
σίς μου εἶνε υπερβολικὴ· δὲν δεῖτε κανεῖς
τὸ κεφάλι του τόσο εὐκόλα, καὶ μάλι-
στα ὅταν εἶνε Χονδροκέφαλος. . . Μά-
λιστα οὔτε καὶ ἀπὸ τοὺς λευκοὺς δὲν
θὰ ζητήσω αὐτὴν τὴν θυσίαν, μολοντι
οἱ λευκοὶ δὲν φοβοῦνται τίποτε. Ἄν θὰ
κοπῇ κεφάλι, — τὸ κεφάλι αὐτὸ θὰ εἶνε
τὸ δικό μου ! »

Τοὺς μεγαθύμους τούτους λόγους δι-
δέχθη ἐνθουσιώδης δρυμαγῶδες ἐπιφωνη-
μάτων, ἐν τῷ μέρει τοῦ ὁποίου ἠκούσθη
ἡ ὀξεῖα φωνὴ τοῦ Μπολόλου, φανατικοῦ
θαυμαστοῦ, προτεινόντος ναντικαταστή-
σῃ αὐτὸς τὸν ἰατρόν.

« Ὅχι, παλικάρι μου, ὅχι, φύλαξε
τὴν κεφάλαι σου ! . . ἀνέκραξεν ὁ κ. Λω-
μόνδος. Δὲν σας τὸ ἔλεγα ἐγώ, ἔτι ὁ
Μπολόλος ἔχει χρυσὴν καρδίαν καὶ γερὰ
κεφάλι ; . . Καὶ τώρα, ἔμπρός. Γε-
ράρδε Μασσαί, πάρε τὸ σπαθὶ καὶ κόψε
μου τὸ κεφάλι ! »

[Ἐπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ἜΣΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Υ

Ὁ Μικὲς ἔμεινεν ἀκόμη λίγο ἐστὶν παράγκα τοῦ Ἀγγιανθρώπου· ἐ-
πειτα ἐβγήκε, ἔτρεξε κ' ἔφθασε ξανά τὸ φίλο του Φασουλάκη.

— Βλάκα ! τοῦ εἶπε· γιατί ἔφυγες ;
— Βέβαια εἶμαι βλάκας, ἀπεκρίθη ὁ Φασουλάκης, ἀφ' οὗ οὐ σ' ἀκουσα
καὶ ἦλθα ἐδῶ-πέρα !

— Καὶ γιατί, ψυχὴ μου ; Μήπως δὲν διασκεδάζουμε ὁλοένα ;
— Ἐοῦ μορεῖ νὰ διασκεδάξῃς· ἐγὼ ὅμως ὅχι. . . πούθενά δὲν ἐδια-
σκεδάσα ἕως τώρα

— Ἄς εἶνε, ἔχε χάρη· τώρα θὰ σε πάγω ὡς ἓνα μέρος, ποῦ θὰ κάμῃς
μεγάλον χάρι· ἔλα !

Καὶ τὸν ἐτράβηξε
σὲ μίαν ἄλλη πα-
ράγκα, ὅπου ἔκαμναν
σκοποβολή. Ἐκεῖ
τοὺς ἔδωσαν ἀπὸ
τρεῖς μεγάλες σφαί-
ρες, γιὰ νὰ τες ρί-
ξουν καὶ νὰ κτυπή-
σουν τοὺς τρεῖς
ψεύτικους ἀνθρώ-
πους ποῦ βλέπετε
ἐστὶν εἰκόνα : τὸν
κύριον Φιοφιρίγκον,
αὐτὸν ποῦ τοὺς χαμο-
γελᾷ μὲ τόσο γλύ-
κα· τὸν κύριον Πι-
σπιρίγκον, μὲ τὰ
πράσινα ματογυάλια
του, καὶ τὴν κυρίαν
Τρακατρούκα, ποῦ
τοὺς κυττάζει μ' ἓνα
ὑφος ἄγριο-ἄγριο. . .

— Καὶ γιατί θὰ
τοὺς ρίξωμε σφαί-
ρες ; ἐρωτᾷ ὁ εἰρη-
νικώτατος Φασουλά-
κης.

— Νὰ γιὰ νὰ κά-
μουν κουτρούβαλα ! ἀπαντᾷ ὁ Μικὲς. Δὲν εἶδες ποτε τέτοιο παιγνίδι ;

— Νὰ κάμουν κουτρούβαλα ; Σὰ δύσκολο μοῦ φαίνεται. . .

— Ἄ, μὲ ! εἶνε εὐκολώτατο ! Στάσου νὰ ἰδῆς.

Καὶ ὁ Μικὲς ἀρπάζει τὴν πρώτη σφαῖρα καὶ ἐτοιμάζεται νὰ τὴν ρίξῃ.
Ἀλλὰ καθὼς κάνει τὸ χεῖρι του πίσω, γιὰ νὰ πάρῃ φόρα, χωρὶς νὰ προ-
σέξῃ, δίνει μὲ τὸ γρόθο του μιά ἀπὸ μάτι τοῦ Φασουλάκη, ποῦ τὸν ἐ-
καμε καὶ εἶδε τὸν ἥλιον ἀνάποδα.

— Ἄι, τὸ μάτι μου ! οὐρλιάζει ὁ Φασουλάκης.

— Καλὰ νὰ πάθῃς ! ἀπαντᾷ ὁ κακὸς Μικὲς· ποῖός σου εἶπε νὰ στέ-
κεσαι ἀπὸ πίσω μου ;

Τὸ μάτι τοῦ Φασουλάκη ἐμελάνισσε· τὸ ἀνοίγει ὁμως, γιατί θέλει
νὰ ἰδῇ πῶς θὰ κάμουν τὴν κουτρούβαλα ὁ κ. Φιοφιρίγκος, ὁ κ. Πισπιρίγ-
κος καὶ ἡ κ. Τρακατρούκα.

Ἀλλὰ οὔτε ὁ κ. Φιοφιρίγκος, οὔτε ὁ κ. Πισπιρίγκος, οὔτε ἡ κ. Τρα-
κατρούκα δὲν ἐννοοῦν νὰ κάμουν κουτρούβαλα. Ἡ σφαῖρα τοῦ Μικὲ ἐπέ-
ρασεν ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλαια τους, χωρὶς νὰ τοὺς κάμῃ κανένα κακὸ.

Τὴν ἔπαθεν ὁ κύρ Μικῆς, ποῦ ἐκαυχάτο πῶς εἶνε σκοπευτῆς ἐπιτήδειος! Δυστυχῶς μιὰ πεντάρα ὀλη-ὀλη κατῶρθωσαν νὰ εὔρουν, ψάχνωντας τις τσέπες των, καὶ γι' αὐτὸ μόνον μιὰ σφαῖρα τοὺς ἄφισαν νὰ ρίξουν. — Ἄς εἶχαμε λεπτά νὰ ρίξω πάλι, καὶ τοὺς ἐδειχνα ἐγώ!» εἶπεν ὁ Μικῆς, ἀμα βγήκαν ἔξω. Τὸ βέβαιον εἶνε, πῶς οὔτε αὐτῇ τῇ φορᾷ ἐδασκεδασεν ὁ Φασουλᾶκης.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΛΕΟΝΤΙΔΕΙΣ

Βεβαίως θὰ ἠκούσατε κατ' αὐτὰς νὰ γίνεται λόγος περὶ τῆς βροχῆς τῶν διαττόντων ἀστέρων, ἢ ὁποῖα προσηγγέληθαι διὰ τὴν νύκτα τῆς 1ης πρὸ τὴν 2αν τοῦ ἐρχομένου Νοεμβρίου. Ὅσοι ἐξ ὑμῶν θὰ το ἐνθυμηθῆτε καὶ θάχευρη νῆστε μεθαύριον, —καὶ δι' αὐτὸ θέλω νὰ σὰς κατατήσω προσεκτικούς, —θα πολυάουτε ἐν τῶν ὥραιότερων καὶ σπανιωτέρων θεαμάτων. Χιλιάδες μεταώρων ἐπὶ πολλὰς ὥρας θὰ διασχίζουν τὸν οὐρανὸν, καθ' ὅλας τὰς δευθύνσεις, ἐκπεμπόμενα ἀπὸ ἐν σημείων, —ἀπὸ τὸν ἀστερισμὸν τοῦ Λέοντος, —θα λάμπουν μὲ τὸ ζωηρότερον φῶς, θὰ διαγράφουν μιὰν γραμμὴν φωτεινὴν, ὡς πυράυλοι, καὶ θὰ σδύνωνται. Οὐράνιον πυροτέχνημα, ἢ λαμπρότης καὶ ἢ μεγαλοπρέπεια τοῦ ὁποῖου θὰ εἶνε ἀπερίγραπτος!

Τὸ θέαμα παρατηρεῖται κατ' ἔτος, ἐπὶ μιὰν ἢ δύο νύκτας τοῦ Νοεμβρίου, ἀλλ' ὄχι μὲ τὴν ἰδίαν πάντοτε ἐντασιν. Ἀπὸ παρατηρήσεις χιλίων καὶ πλεόν ἐτῶν, οἱ ἀστρονόμοι ἔβρισαν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι μόνον κάθε 33 ἔτη ἢ ἀστεροβολία τῶν διαττόντων προσλαμβάνει δικτάσεις βροχῆς. Τὴν τελευταίαν φοράν ποῦ ἐγένε τοιαύτη βροχὴ, ἦτο τὸ ἔτος 1866. Μέχρι τοῦ 1899 παρήλθον ἀπὸ τότε 33 ἔτη ἐπομένως φέτος θὰ γίνη πάλιν, καὶ ὁποῖος δὲν προσέξῃ νὰ τὴν ἰδῇ, πρέπει νὰ περιμένῃ ἄλλα 33 ἔτη, δηλαδὴ μέχρι τοῦ 1932! Γρηγορεῖτε λοιπόν, νὰ μὴ χάσετε τὴν σπανίαν εὐκαιρίαν τοῦ λαμπροῦ θεάματος, τὸ ὁποῖον θὰ σὰς παρουσιάσῃ ὁ οὐρανός, —ἀρκεῖ μόνον νὰ μὴ εἶνε συννεφώδης τὴν νύκτα τῆς 1ης πρὸς τὴν 2αν Νοεμβρίου (ἢ ἡμερομηνία εἶνε μὲ τὸ ἰδικόν μας Ἡμερολόγιον.)

Εἶνε ὁμως βέβαιον, βεβαχίον, ὅτι ἢ βροχὴ θὰ γίνη τὴν προαγγελθεῖσαν νύκτα; Ὅχι! οἱ ἀστρονόμοι δὲν ἐγυῦνται. Ἡ πρόρρησις περὶ τῆς βροχῆς τῶν διαττόντων δὲν γίνεται μὲ ὁσὴν ἀκρίβειαν ἢ πρόρρησις ἄλλων οὐρανίων φαινομένων, (π: χ: τῶν ἐκλείψεων, τῆς διελεύσεως τῆς Ἀφροδίτης διὰ τοῦ δίσκου τοῦ ἡλίου, κτλ.) Οἱ ὑπολογισμοὶ εἰμπορεῖ νὰ προβλεθῶν λαμβαμένοι κατὰ ἐν ἢ καὶ δύο ἔτη, διότι ὁ χρόνος τῆς περιφοράς τῶν διαττόντων, δηλαδὴ ἢ τροχία τῶν οὐρανίων τούτων σωματίων, δὲν εἶνε ἀκόμη ἐντελῶς καθωρισμένη. Ἀλλ' ἂν ἢ

βροχὴ δὲν γίνη φέτος, ἐξάπαντος θὰ γίνη τὸ ἐπόμενον ἢ τὸ μεθεπόμενον ἔτος, διότι π ἄ ν τ ο ε ἑπαναλαμβάνεται ἀνά 33 περίπου ἔτη.

Τώρα, τί εἶνε αὐτοὶ οἱ διαττόντες ἀστέρες, καὶ διατί παρατηροῦνται ἀφθονοὶ τὸν Νοεμβρίον, καὶ κάθε 33 ἔτη ἀφθονιότεροι;

Ὁ ζῆς το ἐξηγήτω μὲ ὀλίγας λέξεις. Οἱ διαττόντες ἀστέρες εἶνε τὰ μικρότερα τῶν οὐρανίων σωματίων. Εἶνε, ὡς ὅπως εἶπεν, κόνις ἀστέρων, —κοσμολογικὴ κόνις, ὅπως τὴν λέγουσιν οἱ ἀστρονόμοι, —τὰ μόρια τῆς ὁποίας, καὶ τὰ μεγαλύτερα, δὲν ἔχουν βάρος περισσώτερον ὀλίγων γραμμυρίων. Τὰ σωματίδια ταῦτα τρέχουν μαζὶ εἰς τὸ ἀχανές, μὲ μεγάλην ταχύτητα, καὶ ἀποτελοῦν τεράστιον σμήνος, ἀλλοῦ πυκνότερον καὶ ἀλλοῦ ἀραιότερον. Δὲν ἔχουν φῶς ἰδικόν των, οὔτε σχηματίζουν συμπαγῆς σωματικὸν νάντανναλᾶ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου (ὅπως οἱ πλανῆται π: χ:) ἐπομένως περιφέρωνται ἀόρατα εἰς τὸ κενόν. Ἀλλὰ πότε λοιπόν γίνονται ὀρατά; Ὅταν εἰσέρχωνται εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν τῆς γῆς. Ἐκεῖ, ἕνεκα τῆς φοβερᾶς ταχύτητος μὲ τὴν ὁποίαν τρέχουν καὶ προστίβονται εἰς τὸν ἀέρα, —ἢ ταχύτης αὐτὴ ὑπελογίσθη εἰς 72,000 μέτρα τὸ δευτερόλεπτον! —θερμαίνονται, ἀναφλέγονται, λάμπουν, τήκονται, ἐξατμίζονται (διότι ἀναπτύσσεται ἐκ τῆς προστίβειν μιὰ θερμότης, ἢ ὁποῖα εἶνε ἰκανὴ νὰ ἐξάτμισῃ καὶ τὸ στερεώτερον σῶμα), καὶ δ ἰ α λ ὅ ο ν τ α ς. Ὄστε, ἢ τοιαύτη κατὰ τὴν ὁποίαν βλέπομεν τὰ σωματὰ ταῦτα ὡς διακρίνεται ἀστέρες, εἶνε ἀκριβῶς ἢ στιγμὴ τοῦ θανάτου των. Ὅσα συνκρούσων τὴν ἀτμόσφαιραν τῆς γῆς, ἀποθνήσκουν, ἐξαφανίζονται. Ἀλλοίμονον δὲ ἂν δὲν συνέβαιεν οὕτω! Ἄν τὰ ἀπειροπληθῆ αὐτὰ σωματίδια ἐπιπτον εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς, μὲ ὅλην τὴν μικρότητα, θὰ ἐπρόξενον ἀνοπολογιστοὺς καταστροφάς. Οἱ ἄνθρωποι δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ προσταχθοῦν ἀπὸ τὰ οὐράνια αὐτὰ βλήματα. Μὲ τὴν δύναμιν, μὲ τὴν ὁποίαν θὰ ἐσφενδονίζοντο ἀπὸ τὸσον ὕψος, θὰ ἦσαν ἱκανὰ νὰ διατρήθωσιν καὶ τὴν στερεωτέραν στέγην. Καὶ θὰ ἐσκόρπιζαν τὸν θάνατον, ὅπως δὲν τον σκορπίζουν καὶ τὰ τελευταῖα μηχανήματα τῶν ἀνθρωπίνων πολέμων!

Ὁ ζῆς εἶπον, ὅτι τὸ σμήνος τῶν Λεοντιδῶν ἄλλοῦ μὲν εἶνε πυκνότερον, ἀλλοῦ δὲ ἀραιότερον. Τὸ πυκνότερον, δηλαδὴ αὐτὸ τὸ κέντρον τῆς συσσωρεύσεως, ἐπυκνῆται εἰς τὸ ἴδιον σημείον τῆς τροχίας κάθε 33 ἔτη. Διὰ τοῦτο, ἐν ἢ κατ' ἔτος τὸν Νοεμβρίον παρατηροῦνται πάντοτε ἀρκετοὶ διαττόντες ἀστέρες, μόνον τὸν Νοεμβρίον κάθε 33ου ἔτους παρατηροῦνται οἱ περισσώτεροι, καὶ τόσον πολλοὶ ὅστε ἐμοιάζων πρὸς βροχὴν.

Τέλος, ὡς πρὸς τὸ μέλλον τῶν Λεοντιδῶν, τὰ συμπεράσματα τῶν ἀστρονόμων εἶνε διαφορετικὰ. Ἄλλοι λέγουσιν ὅτι θὰ καταστραφοῦν ὀλίγον κατ' ὀλίγον, εἰσέρχόμενοι εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν τῆς γῆς ἢ ἄλλων οὐρανίων σωματίων, τὰ ὁποῖα συναντοῦν εἰς τὸν δρόμον των' ἄλλοι δὲ φρονοῦν ὅτι δὲν εἶνε ἀδύνατον νὰ συγκεντρωθοῦν εἰς ἐν συμπαγῆς σῶμα καὶ ἀποτελέσωσιν ποτὲ νέον πλανῆτην τοῦ ἡλιακοῦ μας συστήματος.

Ὅπως καὶ ἂν εἶνε, τὰ ὀλίγα ταῦτα ἀρκούν διὰ νὰ σὰς ἐξηγήσωσιν τὸ φαινόμενον τῶν διαττόντων ἀστέρων καὶ νὰ σὰς πείσωσιν ὅτι ἢ ἐμπάνισις των εἶνε ὅλως ἀκίνδυνος καὶ δὲν ἔχει καμμίαν σχεσιν μὲ τὸ τ ἔ λ ο σ τ ο ὕ κ ὁ σ μ ο υ, τὸ ὁποῖον προφητεύουσι κάθε τόσοσ διάφοροι μετὰ Χριστὸν προφῆται, διὰ νὰ τρομάζων τοὺς ἀπλουστέρους.

ΦΙΛΗΠΠΙΣΤΗΜΩΝ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Ζήτω! φωνάζει ὁ Κουρσοκεραλάκης. Βῆκα ἕναν τρόπο ἀσφαλέστατον νὰ κερδαίωμ τὸν πρῶτον ἀριθμὸν τοῦ Λαχείου.
— Πῶς;
— Νὰ νὰγοράσωμε ὅλα τὰ γραμμάρια.
Ἐστάλη κατ' τοῦ Βυζαντινοῦ Παντικίου
* * *
Μεταῦ μικρῶν φίλων:
— Τί ἔγινες, ἀδελφέ, τόσοσ καιρὸν;
— Ἦμουν ἀρρωστός ἐκράμωσεν ἐς τὰ γέρα.
— Αὐτὰ τὰ γέρα θὰ εἶνε χωρὶς ἄλλο δρεῖνδν μέρες, διὰ νὰ κάμῃν τὰ φέρῃς καὶ τὸ καλοκαίρι.
Ἐστάλη κατ' τοῦ Λεωκομιτοῦ Διγλιόου

Πο τῆς 1αν τοῦ 1900, ἢ ἀδιάπλασις ἁπλοῦν ἁπλοῦν θὰ ἐκδίδεται καθ' ἑβδομάδα δωδεκάσελίδος, ἐν 1000 τετραγώνων ἐκ τῶν συνδρομητῶν μας τὸ θελήσων ὀνομαστικῶς ἀπὸ τοῦδε τὴν συνδρομῆν των ἠδηγήμενη ἀναλόγως. Ἡτοιμορ. 10 οἱ ἐν Ἐλλάδι καὶ φρ. χρ. 11 οἱ ἐν τῇ Ἐξωτερικῇ. Ἡ προθεσμία τῆς ἐμπράκτου ταύτης ψηφοφορίας πρὸς ἀξίωσιν τοῦ φύλλου, παρετάθη μ ε χ ρ ε τ η ε 18 Νοεμβρίου, ὅτε καὶ ἤγγει ὁριστικῶς. Οἱ μὴ ψηφίσαντες ἐπὶ καὶ ἐπιθυμῶντες νὰ ψηφίσουν, παρακαλοῦνται νὰ μας ἐπιστρέψων πρὸ τῆς 15 Νοεμβρίου συμπληρωμένον τὸ προαποσταλῶν ἀεττῶν ψηφοφορίας, μετὰ τοῦ ἀντιτίμου τῆς συνδρομῆς. Ὅσοι τυχόν τὸ ἀπόλεσαν, δύνανται νὰ το ἀναπληρώσωσιν δι' ἐπιστολῆς των συνοδουοσῆς τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς, διότι τὸ ἀεττῶν δισευρηθῆ ἄπλως χᾶριν εὐκολίας, καὶ δὲν εἶνε ποσὸς ἀπαραίτητον.

ΑΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ»

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

ΤΑ «Μικρά Μυστικά» εἶνε μία ἀπὸ τὰς μάλιστα ἐπιτυχοῦσας καινοτομίας μας. Ὅσοι τὴν ἐξηγήθησιν διὰ ἐκδόσεως, ἀπὸ 30,000 τετράδια ἐν ὅλῳ, ἐκ τούτων δὲν ἐπὶ τὰς 8,000 διήλθον εἰς τὸν Γραφεῖον μου! Φαντασθετὰ πῶσοι συνεκοινῶσων νοερώσ καὶ ἐγνωρίθησων διὰ τούτων μακρόθεν, ἀνταλλάξαντες τὰς ἰδέας των, καὶ πῶσοι ὠρατὰ Λευκάματα ἐσχέμασθησων, τερπνὰ καὶ ὠφέλιμα καὶ καὶ δι' ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἀγαπᾶσιν τὰ ἐσχέματασων, καὶ δι' ἐκείνους οἱ ὁποῖοι εὐχαρῶσιν καὶ δι' ἐκείνους οἱ ὁποῖοι τὰ φιλολογητῶν τῶν καὶ τὰ κινήσιν ἐξακολουθεῖ μὲ ἀδύνατον ὄλονεν ζωηρότητα, καὶ ἐνομαστικῶς ἐκδοσιν Μικρῶν Μυστικῶν ἐκ πολλῶν χιλιάδων ἀντιτύπων.

Καὶ ὁμως, πολλὰκις ἕως τώρα ἐπέθεθεν ἂν δὲν ἔπρεπε νὰ καταργῆσιν ἀδελφίμου τὰ Μικρά Μυστικά, ἢ τοῦλάχιστον τὰς διὰ τοῦ Γραφεῖου μου ἀναλλαγὰς. Καὶ ὁ λόγος εἶνε ὅτι ἢ ὑπερσία τῆς ἀναλλαγῆς ἀπασχολεῖ πολλὰς ὥρας καθ' ἑβδομάδα καὶ τὸ προσωπικόν τοῦ γραφεῖου μου καὶ ἐμὲ τὴν ἰδίαν. Ἡ ἀναγραφὴ τῶν προτάσεων, ἢ τήρησις τῶν βιβλίων τῆς ἀναλλαγῆς, ἢ ἐνομαστικῶς τῶν τετραδίων διὰ τὸ ταχυδρομείον κτλ. δλ' αὐτὰ εἶνε φασαρία, τὴν ὁποίαν κάμωσιν ἀκόμη μεγαλύτεραν μερικοί, ποῦ δὲν ἐνοοῦν νὰ συμμορφῶνται ἀκριβῶς μὲ τὰς παραγγελλίας τοῦ Ὁδοῦ. Ἐπειτα, καθ' ἑβδομάδα σχηματίζεται ἕνας τεράστιος σωρὸς τετραδίων, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ἐπιθεωρήσω. Ἡ ἐπιθεωρήσιν αὐτῆ ἀπαιτεῖ ὀλίγηρον ἡμέραν ἐργασίας πολὺ κοπιωστικῆς. Καὶ τοῦτο, διότι πολλὰ τετράδια εἶνε ἢ κακογραμμένα, δυσανάγνωστα, ἢ καθ' ὑπερβολὴν πολυλόγα. Εἶπα καὶ ἄλλοτε, ὅτι ἀπαντῆσιν πρέπει: νὰ εἶνε ὅσοσ τὸ δυνατόν σύντομοι· ἀλλὰ οἱ φίλοι μου δὲν μὲ ἤκουσων καὶ ἐξακολουθοῦσιν νὰ μου στέλλων τετράδια ἔμμετρα—μὲ διπλοῦν δεκαπεντασύνδωλον εἰς κάθε ἐρώτησιν, —καὶ συνεπῶς στενογραμμένα καὶ βασανιστικῶς κατὰ τὴν ἐπιθεωρήσιν. Μερικοὶ μάλιστα προσθέτων καὶ ἄλλα φύλλα, εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ εἰς τὸ τέλος τοῦ τετραδίου, καὶ τὰ γυμίζων καὶ αὐτὰ μὲ σέξιν καὶ μὲ ποσῆματα!

Δι' αὐτὰ, ἂν ἐξακολουθεῖ τὸ κακόν, θάναγχασθῶ μὲ λύπην μου νὰ καταργῆσιν τὰς διὰ τοῦ Γραφεῖου ἀναλλαγὰς. Τώρα ἀπὸ οὗς ἐξαργῶσιν: νὰ μὴ λῶσιν τὰ ἐργασίον τούτο μέτρον, καὶ εἰς τὸ ἐξῆς προσέχετε πάντοτε: α') νὰ συμμο-

ρφῶσθαι πιστῶς μὲ τὰς διατάξεις τοῦ Κανονισμοῦ 6') τὰ τετράδια σὰς νὰ εἶνε καθωρογραμμένα καὶ σύντομα. Κάθε ἀπάντησις δὲν πρέπει νὰ διαπερβαίνῃ τὴν γραμμὴν ἢ ὅποια ὑπάρχει ἀπέναντι ἐκάστης ἐρωτήσεως.

Ο ΕΠΑΝΟΣ

Μετὰ μεγάλην μου χᾶρις οὗς ἀναγγέλλω, ἐπεὶ ὁ ἀρετῆνεργός «Ἑλληνόπουλος» εἶνε πολὺ καλά εἰς τὴν ὕλαιαν του, καὶ ἐπεὶ ἐξακολουθεῖ νὰ μεγαλῶνῃ μὲ ταχύτητα, τὴν ὁποίαν κανὲν βρῆσος δὲν ἐδεῖται ἕως τώρα. ... Μὰ ἄλλους λόγους, καὶ αὐτὴν τὴν ἔδωμάδα οἱ εἰσφορὰ παραφίλων καὶ ἕνασιν ἐξακολουθεσων πολυπληθεσῶσιν ἀπὸ τὰς προηγουμένης. Τὸ ἄρορ ἐκείνους ἕνας φίλος μου ὁ ὁποῖος ἐπιθυμεῖ ἐνομομασ νὰ δημοσιεύσῃ τὴν εἰσφορὴν του, καὶ ὁ ὁποῖος μὲ ἔσπειρε — πῶσο νομίζετε; — πενήντα σφάρκα, ὁ ἴσιν μεθερηνευόμενον δραχμάς 75! Εὐγὲ του!

Ἄγγελε τῆς Ἀγάπης [Ε] μὲ μεγάλην μου εὐχαριστήσιν ἀνένυσσασ τὰς λαπομερείας τῆς ἐπιστοφῆς σου εἰς τὴν ναυαρχίδα «Βρέννοκ» Ἐνωστικῆς βέβαια, ἐπεὶ ἂν ἔλας μ' εὐχαριστήσιν ἢ τελευταία; ἐδηλαδὴ ἢ συνάντησιν σου μὲ τὴν Κρητικὴν θάλασσαν καὶ ἢ συμφορῶσιν σου. Τώρα ἐλπίω ἐπὶ τὴν φίλει σου θὰ μείνῃ διαπάντα ἀνέμελος καὶ ἀδιωκτάτος, ὅπως ἐμπροσθῆ εἰς καλὰς ὅλας τῆς Διαπλάσεως. Αὐτὸ ἔγραψα τὴν ἄλλην ὁρᾶν καὶ εἰς τὴν ἀγαπητήν Κρητικὴν θάλασσαν, ἐπὶν ἤθελε τὸ πονηρὸν εἰς τὰ φίλια τῆς πασχαλιᾶς. —καὶ μὲ εἶπε περὶ τοῦ μαλλομάτος σου.

Σ. Α. Σταμάτι, ἐν πρόπῳσιν ἠ ἐπιθυμῶσιν θερμοῦ δὲν τὸν θάνατον τῆς ἀδελφῆς σου, τὸν ὁποῖον ἀργά ἔμαθα. Ἄ, τὸ ἔβλεπα νὰ ἦτο διαφορετικὴ ἢ αἰτία, διὰ τὴν ὁποίαν εἶχεσ νὰ μου γράφῃς τόσοσ καιρὸν! ... Ἐμπροσθῆ ὅμως νὰ μὴ σε ἀνυπακοῦσιν δλ' ἢ δὲ πατριωτικῶς καὶ ἐνθυμῶσιν ἀντίστασιν μὲν πρὸς τὸν Ἐρέμιν; Ἀλλὰ εἰ βλεπῶς; Δὲν ἔλασες ἰγκυκλίον; Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ ἔκαμα πέτοσα λάθος; Ἄδύνατον! σου ἔσπειρα καὶ ἐγάθη εἰς τὸ ταχυδρομείον. Σημερον σου ἔλαστέλλω, διὰ νὰ κάμῃς καὶ σὺ ἐπὶ ἔκαμαν ἤθη δλοῖ οἱ φίλοι μας.

Ἐν ἐκεσῶσιν ἀπὸ τὰ μύρια τοῦ Ἑβῆου: Δι' εἶλα μου πρῶτον Ζαχαριὸν καὶ Τριμέφαλον. Τὸ ἔβλεπα εἰς Λαχεῖον μετὰ τῶν συμμορητῶν των ἕνα κονδυλοφόρον καὶ ἐμάζωνσιν 12 δραχμάς, τὰς ὁποίας μὲν ἔστειλαν. Μάλιστα μὲ ἕνα κονδυλοφόρον 10 λεπτῶν ἐμάζωνσιν 12 δραχμάς! εἰς συγχωρῶν θερμοῦ, καὶ αὐτὰς διὰ τὴν πρωτοβουλίαν των, καὶ τὰς συμμαθητῶν των, διὰ τὴν προθυμίαν μὲ τὴν ὁποίαν ἠγάρασαν τοὺς κληρῶς.

Τουσυτὸν ἄρχαθι [ΕΕ] βέβαια, εἰ ἄλλο κάμῃν κατῆ εἰς τὴν ἐσχῶν, παρὰ περιπατεῖ, κρέχει, παίζει, πηδᾷ καὶ τρώγει φρούτα; Τώρα, ἂν ἢ γιγατῶ σου βρῆκα πολλὰ τὰ ἢ τρυφάρια ὑποθήματα ποῦ ἐχάλασες εἰς ἕνα καλοκαίρι, εἰ εἰμπορεῖ νὰ ἔχῃ δικαίον καὶ πρέπει νὰ τὴν ἐκνομοποιήσῃ μὲ τὴν οἰκονομίαν τοῦ χαμῶδου Φρόνιμα λοιπόν; μελετῇ καὶ ἡσυχία. Εἶδα ἐπὶ ἐλυπέως πολὺ διὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς ἀδελφῆς σου τὸ πιστεύω. Ἄμα τῆς γρᾶφῆς, στείλει τῆς καὶ τοὺς ἀσπασμοὺς μου καὶ εἰπέ τῆς ἐπὶ πολὺ θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ μου περιγράφῃ τὴν δευμοσίαν Κρῶνυην.

Ἐδδοκία Μ.. Λιγόνῃ, χαίρω ὄκοῦ ἀπειράσινεσ νὰ μου γράφῃς. Σεταίεσ ὅμως ἄλλο φευδόνον, διότι ἔχω ἦρῃ μίαν Κίρλην. Φάινεται, Φιλόμουσος Νεῶνιος, ἐπεὶ δὲν ἔλαβα προσηγομένην σου ἐπιστολήν μὲ φευδόνον, καὶ διὰ τούτο μόνον σήμερον τὸ ἐγράμην. Βεβαίως, ἂν οὐ ἢ νὰ φίλη μου δὲν εἶνε ἑλληνικῆς δύναμει νὰ παντῆ εἰς τὰ τετράδια τῶν Μ. Μυστικῶν γερμανιστῆ ἢ γαλλιστῆ. Ἐγένε καλὰ ἢ Ζηλεμένη Βοσπονοῦσα! Γράβηθι, καὶ, ἄλλ' ὄπο ἄλλο φευδόνον. Πραγματικῶς τὸ παραμυθὶ δημοσιεύσῃ καὶ εἰς

προηγουμένην τόμον μου, ἀλλ' ἀπὸ ἄλλον συνειργίην μου. Εἶνε τόσοσ ὁρατῶν, ὅσοι δὲν περᾶσαι ἐν δισκουσῶσιν ἐδημοσιεύσῃ δις.

Οἱ πρόπῳσις λυταί τῆς Μαγικῆς Βιβλῆς τοῦ προηγουμένου φυλλαδίου: Τριμυμιώδης Μαλλίος, Γεωργίος Ἀλεξοπούλοσ, Ἀηδῶν τῆς Ἐρήμης καὶ Ραλλῶσ Α. Βοττίνα.

Ἔμαθα μ' εὐχαριστήσιν μου, ἄρο Κολοκωθὰ Πάτερα, ἐπὶ ἢ κ. Ἄνια Ν. Σαρούϊου θὰ ἐκδόσῃ καὶ φέτος τὸ τερπνόν της Οἰκονομικῶν Ἡμερολόγιον. Ὁ ἔχῃ ὄλην ἀναγομένην εἰς τὸν κύκλον τοῦ οἰκονομικῶν βίου, ἀλλὰ καὶ ἢ φιλολογία καὶ ἢ Καλλιτεχνία ἀντιπροσωπεύονται ἐπισκοπ. Ὁ ἐπῶται θρ. 2 ἔδωτον καὶ θρ. 3 χροσῶσ κατὰ τὸ Ἐσωτερικόν, —φρ. 3 δλ. καὶ φρ. 5 χροσῶσ διὰ τὸ Ἐξωτερικόν. Ἡ διαῦθυνσις τῆς Κυρίας Α. Σαρούϊου εἶνε: ὁδὸς Τζικρῆ, 18Α, εἰς Ἀθήνας.

Ἐγκρῆνουσα τὰ φευδόνονα των, δεχομαι μετὰ χᾶρις εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ τοὺς διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέτους μου φίλους: Κῶνυην τῶν Γεμπτῶν (Κ. Α. μου ὑπερῶρσεν ἢ πλήρως ἐνθυμῶσιν ἐπιστολή σου) Ἀληθῆ Φίλην (Α. Π. αὐτὸ σου ἐπέλεξα καὶ ἐμαί κατακυλιστήσῃν ποῦ ἀπεράσισεν νὰ γράφῃς) ἢ μου φίλησιν καὶ τῶν ἀγαπητῶν Ἀυδιῶν (Ταχεῖαν Ἀγαμέμναν Γ. Β.) Ἐπόπτεοσ (Γ. Β. ἢ ὁποῖα εἶνε γερμανικῆ: —ich habe die Ehre! —ἀνελλάσσει δὲ Μ. Μυστικὰ γαλλιστῆ ἢ γερμανιστῆ) καὶ Κελεποῦσων Κρήνη (Ι. Σ. αὐτὸ ἐπέλεξα.)

Ἀσπασμοὶ Πληροφῶριαι: Ὁ Νάντοσ καὶς προφῶρετὴν τὴν Τσοκνίδα τῆς Τερπνῆσ θὰ εἰ τῆ εἰπὴ τῶνομά του, ἀμα λάθη τὸ Μικρὰ Μυστικὰ τῆς. — ὁ Ταρταροσ τῆς Ταρταροσῆσ ἀσπάζεται τὸ Ἀστέρα τοῦ Ἑβῆου. — ὁ Ἡρόδοτοσ ὁ Σηλυβριανόσ ἀσπάζεται τὸν Θεαγένῃ καὶ τῶν προτείνε ἀνταλλαγῆν Μ. Μυστικῶν, διότι μόνον οὗτω εἰμπορεῖ νὰ τὴν ἐκτάχῃ καὶ τὴν διαμονῆν του. — ἢ Γλυκετὰ Ἐλπίε ἀσπάζεται τὴν Ζωηρῶν Φίλην καὶ ζητεῖ τῶνομά τῆς. — ἢ Μανεθῆδενια χαίρειτῶ τὸν Θεαγένῃ καὶ τὸν εὐχαριστῶσιν πολὺ διὰ τὸ τετράδιόν του. — ἢ Βύθηνις Α. Οἰκονομικοῦ ἀσπάζεται τὴν Νίσησιν Προβαδοῦσιν. — ἢ Ἀργυρῶν Συριέρασ ἀσπάζεται πᾶσας τὰς ἐν Καλλεπέλοι: συνδρομητῶσιν, καὶ ἰδιαίτεροσ τῆν Ἀλεξάνδρα Τζαναβάρη καὶ ἀδελφὰς Μεγαρίωσ. — ἢ Ἀθάσ Ποιμενῆσ ἱρωτῆ τὴν Ἡερολύδην Νύκτα πᾶσα θὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ Σχολεῖον. — ὁ ἐν Καρχηρᾷ Μικρῆ Σύλλογος. Ἐμπροσθῆ εἶχε τοὺς ἐξῆς ἀντιπροσώπους: ἐν Ἀθήναισ τὴν Ἐλένην Σ. Ρ. Δουκατοῦ. ἐν Ἀργοσπολί τὴν Λίαν Ε. Λοβέρδου, καὶ ἐν Πάτρικσ τὸν Νικ. Α. Μετῶλην καὶ Δημ. Β. Κρημυδῆν. — ἢ Μεταλοβὰ τῶν Σεργῶν πληροφῶρῆσ τὴν Βασίλισσιν Ζηνοβίαν εἰς τὰρχικὰ τῆς εἶνε Μ. Σ. Π. Ζητεῖ δὲ τὰ ἰδικὰ τῆς καὶ τὴν ἱρωτῆ ἂν εἶνε Σεργεῖα. — τὸ Κένον τοῦ Ψηλορείτη ἀσπάζεται τὸν Εὐάγγελο Μικαλητασιον, τὸν ἄλλοτε συμμορητῆν του. — ἢ Ἀηδῶν τῆς Ἐρήμης ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν Ἀσπῆν καὶ Γλυκετᾶν Καρδία. — ὁ Ἀρκετοσ χαίρειτῶ τὸν Πικ Νικ καὶ ἀκόμη περιμένει γράμμα του. — Ἄλλοις τινεσ παραλείπονται ἐλλείψει χώρου.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰναλλάξων: ὁ Κόροσ μὲ τὸν ἄρο Καλοκωθὰ Πάτερα. — ὁ Ναδοροσ Θερπέλοσ μὲ τὴν Ἐλληνικὴν θάλασσαν. — ἢ Γλυκετὰ Καρδία μὲ τὸν Λουδοῦδον τοῦ Βοννοῦ. Ἀστερεοσσαν Νύκτα καὶ Ἐπέδες Ἴορ. — τὸ Τριψίλλι μὲ τὸν Παρτινεβέλοσ. Κορνοῦσινεκη. Διακῶσαν καὶ Φιλέγγον Κελεδοῦσιν. — ἢ Ἀπότομοσ Ἀατῆ μὲ τὴν Νανοστούλοσ. — ὁ Ἀπότομοσ Βράχοσ μὲ τὸν Μικρῶν Παντοῖων καὶ Ταπεινῶν Ἴορ. — ὁ Ἠρωσ τῆς Σέρου μὲ τὸν Παρτινεβέλοσ. Ἀμνῶσαν Δάμην καὶ Χροσῶσθεμον. — ὁ Ἄγ-

γελος της 'Αγίας με τον 'Αγγελον της Φιλίας και Παρηγορον 'Αγγελον—δ Βασιλεως των Κυβερνουν την Κυριατικων Θαλασσαν. Τριανταφυλλίνιο Μπουκετάκι, Μάνια, 'Εδίδ και 'Ελλην Ζάνρον—η Λιωποπολα με τον Παρλιπον Κερκυραϊον, Νεκρον Βερπόυλον και 'Αρχιναρχον Θεμοκολλά—δ Μαρτος της Βενετίας με την 'Ιριδα, Θεραπειάδα των Μουσων και Ροβέρτον Γειοκάρον—η Κατορίδα με τον Βρετανικόν Λόντα, 'Αρχον Φιλίαν και Γουλιέλμον Τέλλον—δ 'Αγγερίος με το 'Αγκάθι Παρνασον και Πράβελλαν—η 'Αλήη του Αρισσοῦ με τον Ναταρχον της Βαρέλλας, Σπυδαῖον 'Αποθωπον και Δεσπάρδαλιν—η Φελουσοος Νεδρις με την Ναυτοπολαν, 'Αγγελιαῖν Λάρα και 'Ερβυλίη Φουστάνου—η Κάρμεν Σόλβα με την Σμυρνήν της 'Ασίας Λαυρας, Τι με μέλει και 'Αφρον του Νσίλου—η Νοφελώδης Νυξ με την Δεροχίτην, Ποιμενίδα της 'Ιδης και 'Απόδα της 'Ερμης—δ Θεαγόνης με την Μελαγροχίτην, 'Ελληνίδα, Βενιζελιάνη 'Ελληνοπολαν και Καρδερίαν—δ 'Ελληνομάθης 'Αμερικανίταις με τον 'Ιωάννη Ψεχαν, 'Οραϊαν Τεργόστην και Στήριγμα της Μητρός—η Βασίλει της 'Ερμης με το 'Αφροισιόνα Κῆνια, Στήριγμα της Μητρός και 'Ελληνοκόν 'Εδαφος—δ Λευκοκάρματος Λεγιάλας με τον Μικρόν Τυμπανόν, Ταρταρὸν της Ταρσοκόνης και Κουτενιέν—δ Δεσπάρδαλις με την Μαργαρίταν Στρατηγοπόλιν, Βρασιδαν Κ. Δεκαβάλλαν και Μικρόν Πιαρίσαν—η 'Αρχαία Σπάρτη με τον Σπαρτιατικόν Σωμρῶν, Κόρην του Ναυπιλον και Λουδοσκαπῆ Ταχρετον—η Κυκλαδίτης με τον 'Αστέρα του Βόγα, Κινέζον Αἶη και 'Αγροπολογιώτατον—η Ρουμπίνα Ν Σομπά με την 'Ελένη Καραπούλου, Νίτσιαν 'Αλεξανδροπούλου, 'Αριμίδα 'Αραβαντινό και 'Ανδριάναν Βλαιοπούλου—δ Μεγεδόνιο Μπουκετάκι με την 'Αθών Ποιμενίδα, Μενιζεδόνιαν και Συρίκτραν—η Μιρόδα με την Δεροχίτην, Ι. Γ. 'Αναγνώστοπουλον και 'Ιριδα—δ 'Εδίδος 'Ιορ με τον Κερκυραϊκόν Λυβία, 'Ανθος των 'Αλπεων και 'Ελληνικήν Ναυαρηίδα—η 'Αμυγδαλιά της Κρανῆς με την Γλυκεϊαν 'Αγάμνηστ.

Από ένα γλυκό φίλικι στέλλει η διαπλάσις προς τους φίλους της : Ροδωπρωτομένην Δόσκην (και' εἶδες τι καλή που εἶνε η Μόθηρία Καλλιτίχη ; χαίρω πολύ που ἐγνωρίσθηκες) Μικρόν Μυρτιάνδρον (όλιγα μου ἔγραψες σὺν τὴν φοβῆν διακι ;). Ταρταρὸν της Ταρσοκόνης (καλό οἱ στίχοι σου ἀρετικά να σου εἶπω δημοσ, προτιμῶ τὰς παλαιὰς ἐπιστολάς ; τὰ λέγεις κανεὶς με περισσότερῶν ἐλευθερίαν, και χωρὶς παραγελισματα χάρην του μέγρου και της ομοιοκαταληξίας ;). 'Ηράδιον του Σηλυβριανδρῶν (σε συγχάρω διά τὰς λαμπράς ἐνεργείας σου ;). 'Αρκοῦδαν (δὲν οἶπός, ὅταν εἶδες τὴν παράστασιν της προθεσμίας διά τὴν Ψηλορητιαν, τοῦ ἐρήνην εἰς τὰ ἐξαναγεννηθῆ, νομίζεις δὲ δὲ τοῦτο θὰ ἡ σθάνθησαν και οἱ λοιποὶ σὺνδρομηταί, ἔσαι εἶχον, ἔπως αὐτός, τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ψηφίσουν, ἀλλὰ δὲν το κατάρθισαν μέχρι της 30 Σεπτεμβρίου ;). 'Ιουλιαν Ζάνρον (δὲν ἔδησας τί ἐνοεῖς λέγουσα ὅτι εἶς Μ. Μουσικὰ του Κάλυκος Ρόδου τὰ ἐστειλά χωρὶς καρδέλλαν ; προκίετα ; περί δικού σου τετραδίου, ἡ περί τετραδίου του Κάλυκος Ρόδου ; ἐξήγησέ μου τὸ, σὲ παρακαλῶ ; ὁμοσ-σώθηκες, ἐγὼ ἀφῆνω πάντως τὰς ταινίας, με τὰς ὁμοίως συνειθίσουν μερικοὶ νὰ σχολίσουν τὰ τετραδία των ἔδν ὑπάρχει λόγος νὰ τας ἀφαιρῶ ;). Γλυκεϊαν 'Ελπίδα ([EE] διά τὴν ἀραιότητα ἐπιστολή ; σ' εὐχαριστῶ δὲ κ. Φαίδων δι' ὅσα γράφεις ; ἀναμένο τὴν ἐπιστολήν της φιλετάτης μου Λάφνης ;). 'Ερῆγον της Κρανῆς (παρῆμιος μου Αἰνιγμα—Πίνδας, 'Ινδός, —ἐδημοσιεύθη πολλά

κις εἰς τὴν 'Διάπλάσιον' ἔπειτα, ἐδήλωσα ὅτι δὲν λέγομαι πλέον 'Ασκήσεις προς δημοσιουσαιν, καθὼ μόνον διὰ τὸν προκηρυχθέντα Διαγωνισμὸν) Κυκλαδίτην (σ' εὐχαριστῶ ἔκ τῶν προτέρων διά τὰς ἐνεργείας ;). Χαλιμῶν (καλὸς ἤθελες γράφει μου συχνά ;). 'Αγαθόριον Ρόδου (τὸ εἶπα εἰς τὸν 'Αναγιαν, διὰ νὰ συμμορφώθῃ ;). Κόρην του Βουνοῦ (μ' ἔκαμε πολύ εὐτυχὴ ἡ ἐπιστολή σου, και διότι εἶδα ὅτι μάγατσ, μολοῦντι εἶχεις νὰ μου γράψης τὸσον καιρόν, και-διότι ἔμαθα ἐξ αὐτης δὲ ἥριστοις καλὴν πρόθεσιν εἰς τὸ νέον σχολεῖον ;). Δεσπάρδαλιν (θὰ προσπαθῶ νὰ σ' εὐχαριστήσω ἔδν, ὡς ἐλπίζω, πραγματοποιήθῃ ἡ αὔθησις του φίλου, τότε ἐκτός των τριῶν διηχηματικῶν, θὰ ἔσται σὺνηθεῖς δημοσιουσαιν, θὰ προσεσθῇ και τέταρτον ἐκτενές ἔργον, ἄλλης εἴσεως π ; χ ; ἐπιστημονικὰ διαλέξεις 'Αστρονομίας, Φυσικῆς, Χημείας, Ζωολογίας, Βοτανικῆς, κτλ. ἐνοεῖται, ὅτι αὐτὰ δὲν θὰ ἔχουν σχεῖον μ' ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα μανθάνετε εἰς τὸ σχολεῖον ; θὰ εἶνε ἀναγνωσματα περιεργῶ, ἐνδιαφέροντα, διδακτικά, ἀλλὰ καὶ τερπνοτάτα ;). Ροδωπρον Ροδοπούλου (τί εὐμορρον ὀνειματεῖσθῶν ! ἔστειλα ;). Μενιζεδόνιαν (ταμίαν του ἰδιαίτερου Βράνου, τὸν ὁποῖον κἀμνον αὖ 'Αρτακίθους ὑπὲρ του 'Ελληνοπαιδός ; εὐγὲ των !). 'Ιορ του 'Αγροῦ (πραγματικῶς, εἶνε δύσκολον νὰ ποκτήσῃ κανεὶς φίλον ἀληθῆ ἐν τῷ μέσῳ τῶσαν γνωριμῶν ; ἀλλ' ἄχει και ἀδύνατον ; ἀρ' οὐ παρῆλθε ἀκόμη ὀλιγος καιρός, θὰ ἐνοήσῃς με ποῖαν συμπαντικὴν περισσότερον κατὰ τὰ αἰσθηματα και τὸν χαρακτήρα και θὰ συνθεθῇ προς αὐτὴν διά φιλίας στατής ; ὁ περὶ οὐ μ' ἱρωτῶς ἔχει φευδῶνμον ;). 'Αρχοῦδαν Συρίκτραν (ἔγινε καλὰ τὸ 'Αποθωρον 'Αρμα ;). 'Αθῶν Ποιμενίδα (πολύ μου ἤρεσαν οἱ ἔκ του 'Υπέρ Πατριδος ἐντυπώσεις σὺν συμπαντικῶ με δλους του φίλους μου, οἱ ὁποῖοι σὺνρίσκον τὸ βιβλίον τοῦτο ἀνώτερον διων των μέχρι τοῦδε δημοσιουθῆντων ;). 'Αγροπολογιώτατον ([EEE] διά τὰς ἐντυπώσεις ἔκ της ἐορτῆς του Γαλλικοῦ Σκόλου, και τὰ περὶ του 'Αγγέλου της 'Αγάθης ἡ λύσις ἐκεῖνη θὰ ληφθῇ ὅτι ὄφει, διότι εἶνε εὐπεσεστάτη ;). Πυθαγόραν του Ζάμιου (σε ὑπερευχαριστῶ, καθὼ ; και τὸ Ραγιώμένο Βάζο, διὰ τὸ λαμπρὸν ἔσκαθωμα ; σὲ συγχάρω διά τὴν εὐγενεστάτην ἐπιστολήν, ὅ ἀ της ἂποιας σ' εἰρήνησεν ὁ 'Ιούλιος Βέρν—τὴν ὁποῖαν και σὺ ἐπέστρεψα, —σε παρακαλῶ δὲ νὰ εἴπῃς εἰς τὸν νέον μας φίλον νὰ ἐκλέξῃ ἄλλο φευδῶνμον, οὕτε τῶσον σύντομον ὡς τὸ πρώτον ; οὕτε πηχυαῖον ὅπως τὸ δεύτερον ; κῆν μέτρων ἄριστον ;). Στήριγμα της Μητρός (πιστεύω ὅτι ἡ λύση του αποχωρισμοῦ παρῆλθε και ὅτι εὐνοήσῃς τὴν ὄραϊαν ζωὴν της ἐποπτηρῆς ;). Πεταλούδαν των Σερῶν (ἔστειλα ;). Λίθος του Ψηλορητιν (χαίρω πολύ που ἔγινε καλὰ ἡ μαρμα σου ;). Παρλιπον Κερκυραϊαν (τόρα που ἐπιστρεφες ἀπὸ τὴν ἐξοχὴν ; και γράφεις συχνό-τερα ; φίλος μου τὰδελφάκια ;). Παράδεισον Πηγιόν (λοπόν, σου ἤρεσε και τὸ τέλος ; δὲν ἀμφιβάλλω ;). Λευκοκάρματος Λεγιάλας (εἰς τὴν ἐρητικήν σου ἀπαντῶ ἔχει, ἔν ἡ ἀλλαγὴ γίνῃ πρὶν τυποθῶν αἱ ταινίας των νέων συνδρομητῶν ; ὁ γρέπος ἐκτάκτως ἀπὸκος ;). Μαργαλολόφου (λοπόν προσπαθῆσαι ;). 'Ανεμόνην (πὺς ; τὰ ἔλαβα και σὰς ἀπέτησῶν ;). 'Αρχιναρχον Θεμιστοκλέα (ἔστειλα ἔκ νου ;). Μαγεώμένο Δάσος, Συριατικὴν 'Αμαθῶνα (καλὸς ἤθελες !). 'Αρχοῦδαν του Μολυβένιαν Στρατιωτῶν (δὲν θὰ δοθῇ παράστασις της προθεσμίας διά τὸν Διαγ. των Πνευματικῶν 'Ασκήσεων διά νὰ ψηφισθῆ ἔκτενος, του ὁποῖου ἡ συνδρομὴ λήγει ἐνωρίτερα της 31 Δεκεμβρίου, κρέπει νὰ τὴν συμπληρωθῇ μέχρι τέλους του ἔτους, και συγχρόνως νὰ καταβῇ ἡ ἐξημένῃ τὴν συνδρομὴν του 1900 ;). Τριόπιον 'Απόλλωνα (με τὰς θερμότητας εὐχαριστίας του κ Φαίδωνος, δι' ὅσα γράφεις περί των ἡ 'Αθηναϊκῶν Περιπάτων ;). Γουλιέλμον Τέλλον και κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 22 Οκτωβρίου, ὑπακηνὸς εἰς τὸ προσεγγ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δὲ λύσεις στέλλονται μέχρι της 13 Δεκεμβρ.

Ο γέρως των λώσεων, εἰς τὸ ὅποιν διον νὰ γράψω : τὰς λύσεις των εἰ διαγνωσθέντων, ποιήσειεν ἐν τῇ Γραμμῇ μας εἰς σφαιλῶν, ἐν ἕστωτος κατέχει 20 φύλλα και τιματὰ πρ 1.

618. Δεξιγρίφος.

Τὸν Πάνα τὸν ἄρχαιον με τέχνην ἄν τραυτῆσῃς, Ὅθ ἰλάσῃς μίαν κέρην, ἀθάνατον ἐπίσης.

Βασίλη καὶ τοῦ Ζεβᾶν

619. Συλλαβογρίφος.

'Εστὴν γῆν ἄν χαμηλώσῃς ἐν μέλος του προσώπου σου, Ὅθ εἶνε μέρος ζήτους τὸ πρῶτον του κόπου σου.

Βασίλη καὶ τοῦ Ἀδελφίνου

620. Στοιχειογρίφος.

'Αν ποιητοῦ ἐν γράμμα μεταβάλλῃς Ὅθ ἰδῇ μετ' ἀπορίας σου μεγάλης Δαμπερὸστας νανέβη εἰς τὸ ὕψη ; Κι' ἀσπερίσμος αἰετως νὰ προνοῦψη.

Βασίλη καὶ τοῦ Μάκρυ-Μαύου

621. Αἰνιγμα.

Μὲ τὰ ἄκρα μου ὁπυῶ, με τὸ ὅλον μου τραλιώ.

Βασίλη καὶ τοῦ Βασίλειου

'Αν τὴν κεφαλήν μου κόψῃς, σὲ λυτὼ και σὲ μαρταῖω.

Βασίλη καὶ τοῦ Βασίλειου

622. Δημώδεις Αἰνίγματα.

Μὲ κεφάλι, δίχως πόδια, Μῆτε ψάρι, μῆτε φεῖδι.

Βασίλη καὶ τοῦ Βαρδαλαμοκόμυ

623. Τρίγωνον.

★ ★ ★ Α ★ Α
★ ★ Ε ★ Α
★ ★ Α
★ Α

Βασίλη καὶ της 'Ιριδα

624. Κυβόλεων ἐκ μεταμορφώσεων. Ἐκάστη των τριῶν τούτων λέξεων : ποδός, Δ' ἄς, διὰ 4 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ ἄλλη λέξις του αὐτοῦ εἰδους (ἢ ἢ αἰ πρώτη μέλος του σώματος, ἡ δευτέρω ἐπιφώνημα και ἡ τρίτη πρόθεσις) και ἔκ των τριῶν νέων λέξεων νὰ ποσκαλεσθῇ Κυβόλεων.

Βασίλη καὶ τοῦ Τριμήρυ ([EE]

928. Μωσαϊκόν.

'Εδν βελήσῃ ἡ θάλασσα με τὰς κλεινὰς 'Αθήνας, Με τὰρρσιμένα κύματα και τὰς χρυσᾶς ἀκτίνας, Κ' ἐνα μεγάλο ποταμῶν,—θὰ κἀμνον ὀλαθκοῦ. Γνωστήν τινα πρωςευσκῶν ἀλληλικὸν νομοῦ.

Βασίλη καὶ του Τριμήρυ της Ταρσοκόνης

626. Λογοπαίζιον. 'Εν και δὴ και τρία ἔτη λέτε κἀναου ;

[Μὲ γιατί ;

'Οχι τῆσα ; γιά σκαφθῆς, ἴσω ; βῆσες ἄλλο τι.

Βασίλη καὶ τοῦ Θεοκλήρου Μικρασιότου [E]

627.—631. Μαγικόν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστης των κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς γράμματος, κἀντασε του αὐτοῦ, σχηματίζονται ἄλλαι τόσαι λέξεις : ἀτμός, φορδ, φύλλα, πόλις, λουπόν.

Βασίλη καὶ του Μ. Παρρσιου

632. Φωνεντόλιπον.

v κ-ε-πε-πε.

Βασίλη καὶ του Νικητοπολίνου

633. Ἑλλειποσύμφωνον.

ἠ-α-υ α-ε-ω-ου-ου-ου. Βασίλη καὶ του Μουστακίου 'Αγριεῶς

634. Γρίφος.

το		τ	τ
το το		τ τ	τ
το Δ το	Δ	τ τ	α
το το		τ	τ
το		τ	τ

O Γ Κ

Βασίλη καὶ τοῦ Παρηγορου των Θλίφων